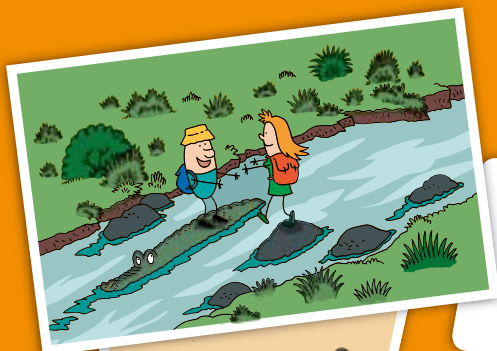

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - JUNI/JULI/AUGUSTUS 2008

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

WIN
prachtige reizen!
op www.ethias.be

Ethias Assistance Vertrek in alle gemoedsrust vanaf €12

Met uw Ethias Assistance-kaart op zak vertrekt u zorgeloos op vakantie. Slechts €12 per persoon voor een minitrip van enkele dagen. En voor maar €85 per jaar verzekert u uw gezin over de hele wereld en 2 voertuigen vanaf uw woning en overal in Europa. Ontdek snel onze nuttige tips op ethias.be om uw vakantie zo goed mogelijk voor te bereiden. Maak kans op een mooie reis en vraag online uw Ethias Assistance-contract aan.

0800 25 777

www.ethias.be

ethias
VERZEKERING

Wij denken met u mee

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
Boomgaardstraat 22/32
2600 Berchem

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Rob Kwanten
Michel de Clercq

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Pixelpony
Marc Indestege

Coverfoto

BeNeLiga Sasja - Bevo
in Lommel. Ivan Kopljär
gaat voorbij Bart Leenders
Foto: Eddy Vannoppen
www.fotomakers.be

5/10: Eredivisie kleurt bronsgroen?

Op school is 5/10 geen goed cijfer. Voor het Limburgse handbal is het dat wél.

Volgend seizoen spelen immers vijf (5) Limburgse clubs in de eredivisie. Hsselt, Neerpelt en Tongeren waren al jaren vaste waarden. Bocholt bleek afgelopen seizoen dé revelatie, als neofiet dan nog wel. En nu komt daar Lommel bij. Naar verluidt met heel ambitieuze plannen. De Noord-Limburgers zouden kunnen rekenen op een niet onaardig budget om zich te versterken en een technisch kader uit te bouwen. En daar knelt wellicht het schoentje. Want die versterking zal ongetwijfeld worden gezocht in dezelfde regio waar de overige Limburgse clubs al recruterende. Of dat een goede zaak is?

‘Nee, zeker niet,’ reageert Ken De Nil, technisch directeur van de VHV. ‘We hebben eerder behoefte aan een geografische spreiding van het top-handbal dan aan een monopolisering. West- en Oost-Vlaanderen zouden in eredivisie moeten geraken. Ook voor Limburg is deze evolutie niet positief. Op termijn gewoon nefast voor de recrutering. Want iedereen vist in dezelfde vijver. Er komen steeds meer vissers en er zit almaar minder vis in...’

Ook Jos Schouterden, trainer van United Tongeren en coördinator van de Topsportschool, staat bijzonder sceptisch tegenover die 5 op 10. ‘Ik huiver van die situatie. Wat in onze provincie aan ’t gebeuren is loopt slecht af. En dat terwijl men zich hier net over de grens probeert te organiseren in omgekeerde zin. Geleen, Beek en Sittardia willen via een fusie een topteam creëren...’

Vanuit mijn functie in de Topsportschool stel ik vast dat qua ervaring, kwaliteit en fysieke capaciteiten slechts spelersmateriaal voorhanden is voor hooguit twee teams. Er valt meer weg aan de top dan er toestroomt. Er steekt weliswaar een lichting jong talent de neus aan ’t venster, maar het zou onverantwoord zijn die jongens nu al voor de leeuwen te gooien. Hun opleiding is nog niet volledig af. Mensen toch, vijf Limburgse ploegen in eredivisie.... op termijn geen goede zaak hoor...’

Secretaris Generaal David Van Dorpe nuanceert in de andere richting: ‘Er zijn zeker niet alleen nadelen aan de concentratie van de eredivisieploegen in Limburg. Een supporter zal sneller meegaan op verplaatsing binnen Limburg dan naar de andere kant van het land. Het grote aantal derby’s zal de publieke belangstelling verhogen, een factor waar we ook niet blind voor mogen zijn, want op dit ogenblik is de mobiliteit van de supporter nog vrij beperkt’.

Intussen is KV Sasja opnieuw landskampioen.

De Antwerpenaars hebben daarmee hun favorietenrol bevestigd. Ze moesten er in een adembenemende titelfinale wel voor overwerken, maar dat zal de Alex Jacobs Boys worst wezen. Hun zesde landstitel is de kroon op een beresterk seizoen. Halfweg herfstkampioen, eerste in de reguliere competitie, in de halve bekerfinale nipt uitgeschakeld, baas in de play-offs en als toetje primus in de allereerste BeNeLiga. Een mooi resultaat met bijna uitsluitend eigen volk ...

Onderaan verdwijnt Beyne na meer dan 25 jaar uit de topklasse. Jammer voor de ‘Great Old’ maar gelukkig voor de LFH konden Eynatten, Flémalle en Visé zich handhaven. DB Gent kon het in de barrage immers niet waarmaken.

En dat is dan weer bijzonder jammer voor de geografische spreiding...

Frans Van Aelst

Sasja nu ook triomfator in Final 4 BeNeliga

4

Sasja is de eerste winnaar van de BeNeliga. Onze landskampioen versloeg in de finale Eurotech Bevo uit Panningen met 31-24. 'Sasja was in alle opzichten gewoon beter dan wij. Een verdiende winnaar...,' gaf de Bevo-coach Robert Nijdam ootmoedig toe. De Antwerpenaars bleken inderdaad superieur in die Final Four. Eerst tegen Initia Hasselt, dat finaal Tongeren klopte voor plaats 3 en 5000. Daags nadien tegen het Nederlandse Bevo, dat niet opgewassen bleek tegen de collectiviteit en het loopvermogen van de Antwerpenaars. Sasja ontving een bonus van 10 000 en de fraaie wisselbeker Stad Lommel. Je zou als handballer voor minder tot het uiterste gaan...

Bevo-trainer Robert Nijdam, een man van vele oorlogen, was niet te beroerd om toe te geven dat hij ontgoocheld was in de nederlaag. Maar hij nuanceerde meteen...

'Als sportman moet je ontgoocheld zijn. Want je wil natuurlijk winnen. Als ik de wedstrijd analyseer is Sasja momenteel een maatje te groot voor ons. Ze zijn conditioneel veel sterker en als team gewoon completer. Wij hebben hartstikke goed gespeeld, zeker na zo'n loodzwaar seizoen. In dat opzicht wil ik mijn team een compliment geven. Ze hebben toch wat laten zien, alleen niet genoeg om die finale te winnen. Kijk, ik vond het ontzettend fijn dat we er bij waren in de Final Four. Dat we de enige Nederlandse club zijn houdt me niet echt bezig. Ik wil gewoon resultaten. Helaas was in eigen land titel noch beker ons gegund, maar de manier waarop we hier hebben gepresteerd geeft toch een enorme voldoening. De BeNeliga is een schitterend concept dat zeker krediet verdient. De eerste editie viel wat ongelukkig qua tijdstip, maar ik heb vernomen dat er aan de formule gesleuteld wordt en dat stemt mij gelukkig. Dit initiatief moet verder worden uitgebouwd...'

Alex Jacobs: apotheose

Dat Sasja-trainer Alex Jacobs straalde in De Soeverein lijkt nogal vanzelfsprekend. Ook voor hem was deze extra trofee een ontlading na een bijzonder druk en belastend seizoen. Een apotheose?

'Ik denk van wel hé. Het seizoen is lang en zwaar geweest en dit is voor de groep een enorme opsteker. Het is de verdienste van de hele ploeg, ik denk dat we het gehaald hebben op basis van mentale kracht. De halve finale tegen Hasselt was handbaltechnisch geen hoogvlieger, maar wél positief. We zijn blijven vechten, ook toen we aanvankelijk achter stonden. Voor ons is het ook het weekend van de strijd lust geweest. We zijn er constant voor blijven knokken, met de juiste mentaliteit. We hadden wel gemerkt dat Bevo in het laatste kwartier tegen Hasselt zichzelf tegenkwam, dus wisten we dat we er een fysieke veldslag van moesten maken. En dat is ons gelukt. Onze jongens zijn blijven lopen in tegenaanval. In de slotfase bleek dan dat Bevo zijn grootste en beste spelers niet meer kon inzetten omdat ze leeggespeeld waren.... Mijn slotconclusie? Heel eenvoudig: de BeNeLiga is een noodzaak die eindelijk gestalte heeft gekregen. Volgend seizoen zijn er weer nieuwe ploegen bij en wordt het vooral interessanter omdat de onderlinge competitieduels extra punten opleveren voor de BeNeLiga. En op termijn droom ik van een BeNeLux, een volwaardige autonome topcompetitie. Maar dat is toekomstmuziek...'

Vertrekkers bij Initia

Initia Hasselt zal volgend seizoen een serieuze gedaanteverwisseling ondergaan. Topschutter Roel Adams vertrok reeds in de loop van het seizoen naar tweede Bundesliga Ahlener. Ook Kresimir Durasin deed het seizoen niet uit. Hij diende zijn carrière vroegtijdig te beëindigen na een zware knieblessure. De wedstrijd om de derde plaats in de BeNeLiga, die door Hasselt gewonnen werd tegen Tongeren, stond ook in het teken van het afscheid. Guy Peters trekt naar Sporting Neerpelt, doelman David Polfliet gaat het doel verdedigen bij Tongeren. Ewoud Boogaert, Wouter Bielen en kapitein Jorn Vannutte hangen de schoenen aan de haak en speelden tegen Tongeren in principe hun laatste wedstrijd. Patrick Buzaud (Tongeren) en David L'Hoest (Sasja) komen Initia versterken.

David André: afscheid

Na de finale ging David André op de schou-
ders. Niet als matchwinnaar -hij had wél een
moment de gloire gehad in de halve finale te-
gen Hasselt, wél omdat zijn ploegmaats hem
een hommage wilden brengen naar aanlei-
ding van zijn afscheid. 'Ik stop er inderdaad
mee. Mijn lichaam protesteert na elke train-
ing. Van een wedstrijd ben ik twee dagen on-
gemakkelijk. Het is mooi geweest...', aldus de
Mechelse politiemann na de prijsuitreiking.
David André werd geboren in Keulen, waar
vader beroepsmilitair was, en verhuisde pas
op 12-jarige leeftijd naar Gent. 'Het gekke is
dat ik jaren in Duitsland heb gewoond, daar
toch relatief veel naar tv keek en nooit met
handbal geconfronteerd ben geworden. In
het mekka van de handbalsport, stel je voor.
Pas in het Gentse Don Bosco College raakte
ik in de ban van het spelletje. Ik zag die jon-
gens lopen, springen, werpen, spectaculair in
de cirkel duiken, en dacht: dat zou iets voor
mij zijn. Ik ben dus vrij laat met handballen
gestart. Eerst in de schoolploeg en pas na een
jaar ben ik aangesloten bij DB Gent. Ik had
Peter Beeckman en Johan Diependaele als
trainers.

Tot zijn achttiende bleef hij bij Gent, werd nog
net kampioen in tweede en promoveerde mee
naar eerste klasse. David André kon met DB
Gent een jaartje van de toenmalige topklasse
proeven. Helaas zonder één enkele wedstrijd

te winnen, dus werd het kaartje retour naar
tweede.

'Ik speelde toen ook in de Vlaamse selectie.
Als opbouwer, maar wel als back die geregeld
naar de cirkel sneed. En dat moet Alex Jacobs
wel zijn opgevallen. Want hij is me komen
halen voor een transfer naar Sasja. Dat was
natuurlijk meegenomen. Sasja klomk in mijn
oren als muziek. En daar werd ik meteen als
pivot opgesteld. Sindsdien ben ik bij Sasja ge-
bleven. Ik ben nu twaalf jaar bij de club en
daar is een goede reden voor. Ik ben onder-
weg wel eens benaderd door andere clubs,
onder meer door Tongeren, maar ik heb Alex
Jacobs altijd beloofd: ik ga hier niet weg son-
der prijs. En nu heb ik er al vijf: drie titels op
rij, een beker en vandaag die eerste BeNeliga.
Da's mooi meegenomen hé... Die titels zijn in-
derdaad dé hoogtepunten van mijn carrière.
Maar ik denk ook met voldoening terug aan
de nationale junioren, aan dat memorabele
kwalificatietornooi met Kroatië, Oekraïne en
de Far Õer. We hebben daar enkel verloren
van gastland Kroatië en ons gekwalificeerd
voor het WK in Qatar. Helaas zijn we door fi-
nanciële problemen van de bond niet kunnen
vertrekken. Een ontgoocheling? Ongetwijfeld
de twee nederlagen tegen Eynatten in de hal-
ve finale van de beker. Twee keer was ik zwaar
ontgoocheld. Maar vandaag beleef ik een or-
gelpunt natuurlijk. Afscheid nemen als win-
naar van de eerste BeNeliga, dat kan ik later
aan mijn kinderen vertellen...'

Carlo Vandekerckhof: tevreden

De maidentrip van de BeNeLiga is voorbij, tijd voor een evaluatie. Vragen, kritiek, bemerkingen, genoeg om over na te denken, maar gelukkig ook vele positieve reacties. Carlo Vandekerckhof is medezaakvoerder van het initiatiefnemende bureau Score!Sports Marketing en als geen ander geplaatst om een eerste, voorlopige balans op te maken.

'Voorlopige, inderdaad, want er moet nog gepraat worden met alle partners. Maar we hebben vandaag alvast heel wat felicitaties gekregen en dat geeft ons een goed gevoel wat de opportuniteit van de BeNeLiga betreft. Anderzijds is het een initiatief dat nog moet groeien. Heel wat betrokkenen zitten met vragen. Begrijpelijk... De eerste editie hebben we bewust voorzien van een serieuze prijzencap. 25 000 Euro is niet niks, zeker niet in het handbal. Maar dat was nodig om de clubs te overtuigen en te motiveren. Wat toeschouwers betreft ervaren we dat het publiek de weg naar de sporthal nog niet heeft gevonden. We hadden ook niet anders verwacht. Handbal is een sport die het al moeilijk heeft qua publieke belangstelling en zo'n BeNeLiga is voor velen onbekend terrein. En onbekend maakt onbemind. We zijn er echter van overtuigd dat we met deze organisatie goed bezig zijn en dat we met onze equipe, in overleg met de federaties, iets moois kunnen opbouwen. En waar we absoluut zeker van zijn is dat de BeNeLiga voor handbal de enige uitweg is om die sport op een hoger niveau te tillen. Want zowel in Nederland als bij ons stelt de handbalcompetitie niet zo veel voor. Wedstrijden waarvan je van tevoren weet welke ploeg gaat winnen zijn er dan echt te veel aan. In die optiek wordt het voor clubs ook steeds moeilijker hun beste spelers te behouden. Want

die willen naar buitenlandse competities, naar de tweede Bundesliga, of naar Frankrijk, waar ze iedere week een topmatch spelen. De BeNeLiga is daarvoor op termijn een uitweg. We gaan er dus alleszins mee door, weliswaar in een aangepaste formule. We willen op termijn naar een volwaardige eigen BeNeLiga, we denken zelfs aan BeNeLux. Want mensen van de Luxemburgse federatie waren hier aanwezig en zijn geïnteresseerd. Dat zou pas vernieuwend zijn...'

Nieuwe formule

Carlo Vandekerckhof bevestigde dat intussen aan de formule werd gesleuteld en enkele wijzigingen op komst zijn. Belangrijkste wijziging volgend seizoen is dat voor een competitie-model wordt gekozen.

'Opzet is dat de BeNeLiga meer aantrekkingskracht krijgt en een heel seizoen onder de aandacht blijft van het publiek en de media. Straks gaan de acht deelnemende ploegen hun thuiswedstrijden voor de BeNeLiga ook in de eigen sporthal spelen. Dat is veel aantrekkelijker voor de trouwe supporters.'

Uiteraard zijn de deelnemers aan de tweede editie al gekend. De eerste vier in Nederland, met kampioen Hellas Den Haag, Volendam, Aalsmeer en Bevo. En onze top 4: landskampioen Sasja, vice-kampioen Initia Hasselt, verder Sporting Neerpelt en Atomix.

In de weekends van (onder voorbehoud) 4 en 5 oktober 2008 en van 21 en 22 februari 2009 spelen de vier Nederlandse en de vier Belgische ploegen tegen elkaar. Elke Belgische ploeg speelt 1 keer (thuis of uit, zoals in de UEFA cup) tegen de 4 Nederlandse ploegen, en kunnen bij winst 3 punten verdienen. In beide weekends spelen alle clubs een thuiswedstrijd en een uitwedstrijd.

Ook nieuw in de opzet is dat de onderlinge resultaten van de clubs in de eigen nationale competitie meetellen voor de BeNeLiga. Iedere gewonnen (onderlinge) wedstrijd in de nationale competitie levert nog eens twee bonuspunten op voor de BeNeLiga.

De clubs die als de beste vier uit de BeNeLiga-competitie komen spelen in het weekend van 30 en 31 mei 2009 de Final Four, dit keer in Nederland.

Cois Van Aelst

Wie wordt speler of speelster van het jaar?

Wat jullie hieronder lezen heeft helemaal geen waarde in de stembepaling, maar het geeft een mooi mozaïek van spelers en speelsters, die volgens verschillende prominenten of eminente handbalvolgers, een kans maken om speler of speelster van het jaar te worden.

Wij stelden slechts deze vraag: wie wordt laureaat en waarom? Sommigen toonden ons de joker omdat ze ofwel te weinig mannen- of vrouwenmatches zagen en dan stem je inderdaad beter niet. Ook het publiek krijgt de kans zijn of haar stem uit te brengen via www.handballonline.be, er wordt wel geverifieerd per IP-adres, daar bij de vorige editie vastgesteld werd dat sommigen in alle bescheidenheid 30 keer op zichzelf gestemd hebben...

Begin september maken de Sportvrienden Sus Weyn de laureaten bekend op de persconferentie van de eredivisieclubs bij het begin van het nieuwe seizoen.

Voorzitter Hubert Blootacker: "Kathleen Gennez en Kevin Jacobs"

"Ik laat bij mijn keuze van spelers wel diegenen primeren die ook met de nationale ploeg meededen. Sasja domineerde deze competitie bij de mannen en bij hen vond ik Kevin Jacobs steeds de goed draaiende motor van de ploeg, die altijd paraat stond en die er een erg regelmatig seizoen heeft opzitten.

Bij de vrouwen kies ik om emotionele redenen voor Kathleen Gennez. Zij neemt als speelster definitief afscheid van het handbal en ze heeft dat op een formidabele manier gedaan door met Visé zowel de beker als de titel

te winnen. Stoppen op de top van uw carrière: hoed af!"

Jos Schouterden (Tongerren): "Ivan Kopljär"

"Ik twijfel tussen Van Wesemael en Kopljär, die beiden een sterk seizoen achter de rug hebben. Maar ik kies uiteindelijk voor Ivan. Hij kende een heel sterke start van de competitie, zwakte misschien iets af in het midden, maar stond er weer als hij er moest staan: op het einde van de competitie en in de play-offs. Hij heeft een hand in het behalen van de titel door Sasja, o.a. door zijn haast feilloos omzetten van strafworpen."

Romain Martens (Melveren): "Sarina Leenen"

"Ik kies voor Sarina Leenen, omdat zij – minder goed omringd dan b.v. Evy Machiels – misschien zelfs beter presteerde. Zij was de draagster van de ploeg. Ze eiste niet alles op, want ze verdedde als het kon, maar ze nam ook haar verantwoordelijkheid als het erop aan kwam."

Staf Vergauwen (Sasja): "David Polfliet"

"Uiteraard zou ik ook voor een speler van Sasja kunnen kiezen, maar ik wil de onderlinge concurrentie niet opdrijven. Bovendien vind ik David Polfliet een uitstekende speler. In alle matches die hij tegen Sasja speelde, vond ik hem één van de uitblinkers. Hij was constant goed en als ik de verslagen las van de andere matches werd hij er toch ook steeds als één van de beteren in vernoemd."

Peter Beeckman (DHW Antwerpen): "Svane Goossens"

"Een beetje moeilijk om te kiezen, omdat je de tegenstanders alleen tegenover jouw ploeg in actie ziet. Tegen ons speelde Linde Panis met Visé altijd uitstekend, maar als ik het over een gans seizoen bekijk, dan denk ik dat Svane Goossens zeker de beste was. Ze maakte een ongelooflijk goed seizoen, ze was de absolute topschutster uit de competitie, ze verdedigde goed en ze stond er telkens in de belangrijke wedstrijden."

Bart Lenders (Bocholt): "Roel Valkenburg"

Sommigen vinden het logisch dat de laureaat uit de kampioenenploeg komt, maar dat is niet noodzakelijk het geval, vind ik. Pieter Claesen, Roggeman en Kopljar komen allicht ook wel in aanmerking voor de ereplaatsen, maar ik tip op Roel Valkenburg. Hij is nog jong, hij heeft zijn kans gekregen en ze ook gegrepen. Hij heeft zich dit seizoen sterk ontwikkeld en heeft misschien wel het meeste progressie gemaakt van alle spelers. Maar ach, zo'n uitverkiezing! Je krijgt de trofee als je jezelf niet bij de favorieten rekent en je krijgt hem niet als je vindt dat je hem wel zou verdienen..."

Linde Panis (Visé): "Evy Machiels en Ivan Kopljar"

"Ik vind Evy Machiels gewoon de meest complete speelster van de hoogste afdeling. Ze kreeg dit seizoen bijzonder veel mandekking en of ze dan rendeerde, hing voor een stuk mee af van de vorm van de dag bij onze andere speelsters. Soms bleef haar rendement beperkt, soms liep ze er los door. Ze kan van op afstand scoren, van op de hoek of in 1-tegen-1 situaties. En bovendien verdedigt ze heel goed en heeft ze veel speldoorzicht.

Bij de mannen kies ik voor Kopljar omdat hij in de beslissende wedstrijden een uitblinkersrol opeiste en mee verantwoordelijk was voor de titel. Hij was op die matches dominant aanwezig en miste zelden van op de stip.

Evy Machiels (Visé): "Linde Panis"

"Ik kies voor mijn ploeggenote Linde Panis, omdat ik vind dat ze het ganse seizoen heel efficiënt speelde en dat ze ook een heel sterke kracht was voor de verdediging. Ze stond er ook telkens als ze er moest staan voor de ploeg. De kansen om mezelf op te volgen? Ik vond van mezelf dat ik minder goed presteerde dan vorig seizoen."

Diederik Stollman (Neerpelt): "Ivan Kopljar"

"Ik moet niet lang twifelen: Ivan Kopljar. In alle belangrijke wedstrijden behoorde hij steeds tot de betere spelers en ook in de finale van de BeNeLiga trok hij de wedstrijd naar zich toe en liet de tegenstanders kansloos. Maar Roel Valkenburg is voor mij zeker de revelatie van het seizoen. Na Nieuwjaar bewees hij heel dikwijls dat hij enorm veel in zijn mars heeft."

Jean-Jacques Barbier (Scheidsrechter): "Kathleen Gennez en Koen Roggeman"

"Kathleen Gennez is cruciaal geweest in de moeilijke wedstrijden van Visé. Roggeman heeft opnieuw een ijzersterk seizoen gespeeld, ook in verdediging is zijn rol enorm belangrijk, en hij maakt veel belangrijke doelpunten. Voor de volgende jaren zal Roel Valkenborgh incontournable worden als die jongen aan dat tempo progressie blijft maken."

10

David Van Dorpe (VHV): "Van Wezemaal"

"Ik kies graag voor een jongen die zich ook inzet voor de Nationale Ploeg, en ik denk dat Kristof zeker in de eerste competitiehelft, van grote waarde is geweest voor Sasja. Ook denk ik dat Nicolas Havenith (Eynatten) veel

progressie gemaakt heeft, al moest hij door ziekte de Bekerfinale missen. Twee rustige mannen ook, die hard werken, en trouw zijn aan hun club. Wel denk ik dat niemand voorbij kan aan het seizoen van Bart Lenders, bij momenten indrukwekkend, en de dragende figuur bij Bocholt, dat toch geldt als de revelatie dit seizoen."

Koen Verheyden (Sporza Journalist): "Ivan Kopljär"

"Sasja met of zonder Kopljär is niet hetzelfde. Zijn inbreng in de tweede seizoenshelft is doorslaggevend geweest in de successen. Cauwenberghs is een leuke en attractieve speler, ook voor de TV, maar meer een man van flitsen."
Marcel Coppens

Titelfinale werd onvervalste thriller

Nooit eerder is de ontknoping van het Belgische kampioenschap zo spannend verlopen. In een bekerfinale hadden we het al gehad, in een titelfinale nog nooit. Pas na twee reeksen verlengingen kon KV Sasja een leeggespeeld Initia Hasselt verslaan. Een afgeladen sporthal Sorghvliedt in Hoboken genoot ervan. Inclusief de zigeunerfanfare die voor behoorlijk wat ambiance zorgde. Na 80 minuten tophandbal mochten voorzitter Hubert Blootacker en secretaris David Van Dorpe de medailles uitreiken. Daags nadien genoten nog méér sportliefhebbers van deze thriller via de tv-captatie op Sporza. Kortom, spektakel van de bovenste plank zoals we het maar al te graag constant willen verkopen. 'Vandaag zijn er twee winnaars: Sasja én het publiek. Een mooiere apotheose van de titelstrijd kan

Vreugde overheerste na afluiten in sporthal Sorghvliedt. Enkel bij de verliezers hingen de kopjes laag. 'Ach, we hebben het al weggegeven na een collectieve wanprestatie in Has-

selt,' jammerde Geert Graf, 'dat was de grote ontgoocheling eigenlijk. Vandaag hebben we constant druk gezet op Sasja, collectief sterk gepresteerd en de wedstrijd gedomineerd. Tot in de slotfase, toen Sasja terugkwam. In de eerste verlenging ging het nóg goed, maar daarna blijkt dat wij toch net iets te weinig kunnen wisselen en zij meer volk op de bank hebben. Dat heeft de doorslag gegeven, zeker in de verlengingen. Sasja maakt het andermaal af, sterke wedstrijd gespeeld, dus een verdiende kampioen.'

'We hebben de winstkans laten liggen in de tweede verlenging. Sasja maakt gelijk en bij ons gaan de kopjes hangen. Dat was het keerpunt. Sasja kon daarna makkelijk uitlopen. De eindstand zegt genoeg, misschien wat overdreven gezien het spelverloop, maar toch... Vandaag bereikten we een veel hoger niveau dan vorige week, maar uitgerekend kleine foutjes heeft Sasja onverbiddeijk afgestraft. Dat kun je je permitteren in de competitie, niet in een titelfinale.', aldus een ontgoochelde, maar nuchtere Initia-coach Luc Boiten.

Ivan Kopljar: uitblinker

Ivan Kopljar was met 14 doelpunten de absolute uitblinker van een collectief sterke kampioenploeg. 'Ach, man van de match? Misschien wel, maar het is toch als ploég dat we die titel hebben veroverd. Lars Bertels heeft in de eindfase ook zijn stempel gedrukt op de afloop. Je kunt altijd individuele prestaties vinden, maar het is toch collectief dat we tot drie keer toe een serieuze achterstand goedgemaakt hebben. Vanuit een verloren positie terugkomen is niet zo makkelijk in een finale hoor. Dat vergt enorm veel energie en tenslotte hebben we toch nog zelf een kloof kunnen slaan. Onze nervositeit was opvallend, inderdaad, contrasterend met vorige week in Hasselt. Maar wat wil je? Sasja favoriet, iedereen verwacht dat we het vandaag afmaken en dan nog liefst met een knalprestatie. Dat weegt op de groep hoor. Hasselt daarentegen kon vanuit een underdogpositie veel relaxer spelen.' Alex Jacobs genoot zichtbaar van zijn derde titel op rij. En tijdens de wedstrijd: genieten of bibberen?

12

'Beide. Wat ik vooral uit deze finale onthoud is dat we mentaal sterker waren. Vorige week moest Hasselt ook constant achtervolgen, zonder te kunnen overnemen. Wij vandaag

wél. En fysiek waren we ook beter, net als vorige week...'

Wouter Bielen: afscheid

Voor Wouter Bielen had deze titelfinale een extra dimensie: op 38-jarige leeftijd stopt hij er mee. Is het dan genoeg geweest, Wouter?

'Wat mij betreft zeker. Vooral fysiek begint het zwaar te wegen, mentaal zou ik nog best kunnen doorgaan. Eigenlijk had ik vorig jaar al willen stoppen, maar dan kwam die verdomde achillespeesblessure. Op die manier wilde ik er geen punt achter zetten. Daarom heb ik keihard gerevalideerd om alsnog op een waardige manier afscheid te nemen.'

Wouter Bielen mag terugblikken op een schitterende en rijkgevlude handbalcarrière. Met het legendarische Initia Hasselt van eind vorige eeuw veroverde hij liefst 7 titels en 3 bekertjes. Overigens samen met Luc Boiten, zijn huidige coach.

'Dat was de schone tijd hé, een periode waarin wij als ploeg het gevoel hadden van: niemand kan ons aan. We leken oppermachtig. Initia was toen de perfecte mix van jong en oud, het klikte gewoon. De kern van de toenmalige nationale ploeg was ook Initia. Een hoogtepunt met de Belgische ploeg was ongetwijfeld de overwinning tegen regerend wereldkampi-

oen Frankrijk. Ook met Hasselt speelden we op een hoog niveau. Europees hadden we wel de pech tegen Lemgo en Kiel te moeten spelen, maar het was wel een leerrijke ervaring. Maar het mooiste moment uit mijn carrière zal altijd die bekerfinale 1990 tegen Beyne blijven, gewonnen na verlengingen en strafworpen. Met Cesar Draganita als speler-trainer en Luc Boiten als spelverdeler. We hadden toen een enorm moeilijke seizoensstart, met jongeren die hun plaats zochten, en pas in die bekerfinale viel alles in de juiste plooi. Onvergetelijk...'

Wouter Bielen is wat je noemt honkvast, een hondstrouwe Initia-speler. Zijn hele handbalcarrière bleef hij aan de Hasselaren gehecht. Ook dat is op zijn minst merkwaardig.

'Ach, Hasselt is de club van mijn hart. Een club die altijd op het hoogste niveau meedraait. Een club die altijd aandacht heeft gehad voor de jeugd. Een club met een goed gestructureerde entourage. Ik voel mij hier thuis en dat is altijd zo geweest. Op bepaald moment heb ik wel eens over het muurtje gekeken, omdat ik me even minder gelukkig voelde bij Hasselt. Maar een overstap is er nooit van gekomen. En nu nog blijf ik actief in de technische staf. Ontgoochelingen in mijn carrière? Bah, ongetwijfeld de blessures die me hebben geteisterd. Knieën die niet meer meewillen, die achillespees, kleinere ongemakken. En dan uiteraard de verloren finales, zoals vorig jaar tegen Sasja en nu opnieuw. Telkens mooie wedstrijden, maar het blijven ontgoochelingen. Kijk, ik had natuurlijk afscheid willen nemen met een hoofdprijs. Helaas heb je dat niet zelf in handen. Dat hangt af van het team, van zoveel dingen, soms van details. Vandaag was het een slijtageslag hé. Maar persoonlijk heb ik daar geen moment aan gedacht. Ik voel wel na al die jaren dat ik trager ben geworden, maar dat compenseer je met ervaring. Dit zijn uiteindelijk de matches waar ik het nog voor doe. Dit is puur genieten. Het wegen van de jaren, die pijn omwille van kleine en grote blessures, voel je dan niet meer... Maar je hebt zelf wel gezien dat de ontgoocheling groot is in de groep. Iedereen ligt uitgeteld, maar we hadden het in eigen zaal al verprutst. Vandaag kunnen we ons niks verwijten. De beste heeft gewonnen. Op het moment van de waarheid lieten wij het afweten, zo eenvoudig is dat.'

Wouter Bielen blikte na een kwarteeuw handbal tevreden terug. Op zijn indrukwekkend palmares. Of op de trainers die hij heeft gehad: Jos Schouterden, Eddy De Smedt, Guus Cantelberg, Pezza Dosen, Luc Boiten. Van ieder heeft hij wat opgestoken natuurlijk, maar... 'het duo Schouterden-De Smedt vond ik persoonlijk de ideale mix. Zowel bij Hasselt als de nationale ploeg. Jos die de groep enorm kon motiveren, opzweepen zeg maar, en dan Eddy als technisch en tactisch brein. Die kon een wedstrijd tot in de details analyseren en op gepaste wijze remediëren. Geweldig. Met die combinatie hebben we ook onze grootste successen behaald...'

Hoe ik het handbal heb zien evolueren? Wel, persoonlijk vind ik dat vroeger meer vanuit een ijzersterke verdediging werd gespeeld. Verdedigen is ook altijd het handelsmerk van Hasselt geweest. De tegenstander het scoren beletten was ook mijn stokpaardje. En daar wordt mijns inziens de laatste jaren verwaarloosd. Op training wordt veel minder rekening gehouden met de verdedigingstechniek, met de positie van de voeten bijvoorbeeld. En dat vind ik jammer. De nadruk wordt meer en meer op aanvallen gelegd. Dat oogt natuurlijk spectaculair, het handbal is ook sneller geworden. Maar verwaarloos alsjeblieft die verdediging niet...'

Hugo Sels: handbalmonument

Ook bij landskampioen Sasja een afzwaaiertje: Hugo Sels (56), een clubman van vele oorlogen, gaat met prepensioen als turnleraar en geeft meteen ook alle handbalactiviteiten op. 'Niet alleen in de club, ook in de comités van de VHV en de Sportvrienden Sus Weyn,' lacht hij. 'Waarom? Wel, een engagement moet je voor 100% kunnen invullen. Als je dat niet kunt garanderen stop ik er liever mee. Ik heb voortaan andere objectieven. Ik wil samen met mijn partner andere horizons verkennen...'

Ook Hugo Sels kan op een indrukwekkende handbalcarrière terugblikken. Hij startte als speler halfweg de jaren '60, in de schoolploeg van Sus Weyn, het embryo zeg maar van de Kindervreugd miniemen die de allereerste jeugdcompetitie van de VHV mee op gang trokken.

En dan? 'Mijn handbalcarrière bestaat eigenlijk uit drie hoofdstukken. Om te beginnen speler van Sasja, waarmee ik twee keer lands-

kampioen werd, in 1974 en 1975, met de Noor Eric Urdal als smaakmaker. Ook twee keer bekerwinnaar, in '71 en '73. Tweede hoofdstuk: ik ben vrij vroeg gestopt als speler en trainer geworden bij Sasja. In die hoedanigheid de beker gewonnen met de mannen, landskampioen met de vrouwen. De laatste jaren als T2 bekerwinnaar en drie titels op rij. Ondertussen ook altijd actief gebleven als jeugdtrainer. Het derde hoofdstuk situeert zich in de arbitrage. Daarin heb ik het tot IHF-scheidsrechter gebracht. En waar ik bijzonder trots op ben is mijn aandeel in de

14 vorming van jeugdscheidsrechters. Ruim 15 jaar geleden was er nood aan verjonging van het scheidsrechtscorps en daar heb ik intensief aan meegewerkt.' Dat is niet mis als handbalcarrière. Die ongetwijfeld een groot aantal herinneringen bevat.

En ontgoochelingen? 'Kijk, als je na 40 jaar handbal met een tevreden en voldaan gevoel kunt stoppen beschouw ik dat als mijn mooiste herinnering. Ik denk niet graag terug aan dit of dat moment, nee, ik stop met een zeer voldaan gevoel. Dát is mijn herinnering. En een ontgoocheling? Dan denk ik vooral aan de arbitrage. In de arbitrage wordt heel veel gebakken lucht verkocht. Concreet, men slaagt er maar niet in van het niveau van onze scheidsrechters omhoog te krikken. De kloof tussen de arbitrage en ons tophandbal wordt alsmáar groter. De clubs zijn immers veel meer met hun sport bezig dan de doorsnee scheidsrechter. Dat is ontgoochelend...' Hugo Sels wil toch vooral niet met enig doemdenken geconfronteerd worden bij dit afscheid. Hij heeft ons handbal in die 40 jaar

vooral zien evolueren.

'Om te beginnen sportief. Het handbal is veel sneller en veel technischer geworden. In het moderne handbal kun je onmogelijk resultaten halen als het team fysiek niet op topconditie draait. Deze visie wordt kracht bijgezet door die laatste drie landstitels van Sasja. Wij hebben het telkens gehaald omdat we fysiek meer doen en harder werken dan andere ploegen.

Maar ook extra sportief is onze sport enorm geëvolueerd. Vroeger was er de ploeg en de sport, en pas nadien ging men zich bekommeren om het geld. Tegenwoordig is het net omgekeerd. Eerst de hamvraag: is er geld? Dan kunnen we aan sport doen. Dit is een tijdsverschijnsel, zeker geen ontgoocheling. Onze huidige maatschappij is materialistisch. Vroeger was sporten een deel van het sociale leven, iets waar we naar uitkeken. Nu is het: geen geld, geen zwitsers... Het sportieve genot komt pas op de tweede plaats...

Dit betekent gezinszins dat ons handbal geen toekomst heeft hé, begrijp me niet verkeerd. Maar ... neem nu de nationale ploeg. De toekomst van de nationale ploeg is een kwestie van middelen. Als men de middelen heeft om de beste spelers te motiveren, ik zou bijna zeggen: te dwingen van te spelen, en men kan die jongens ook nog méér trainingsarbeid bieden, dan gaan we ongetwijfeld vooruit. Maar voor een appel en een ei komen die jongens niet meer naar een stage of training natuurlijk. Want ze worden in hun eigen club al behoorlijk belast qua trainingen en wedstrijden. Verder denk ik dat het handbal, net zoals alle andere sporten, een probleem heeft om jongeren te recruterén. Om de eenvoudige reden dat de jeugd almaar minder graag aan sport doet. En als men er niet in slaagt de kwantiteit te verruimen, zal de kwaliteit er ook niet beter op worden. Enkel op die manier kan er een zekere handbalcultuur groeien. Semi-professionalisme? Dat zou mooi zijn natuurlijk, een grote stap voorwaarts alleszins. Maar ik denk dat het voorlopig wishful thinking blijft. Momenteel acht ik geen enkele topclub budgettair in staat zulks waar te maken. Onze economische toestand is niet gunstig om daaraan mee te helpen. Voor de meeste clubs wordt het steeds moeilijker om het bedrijfsleven aan te spreken en sponsors te vinden. Jammer maar helaas..'

Cois Van Aelst

WIN FOR LIFE

SPONSORT

HET BELGISCH HANDBAL

Jens Lievens heeft het naar zijn zin in Aurich

Piet Van den Broucke, Johan Nottebaert, Jens Lievens... Drie keepers, drie generaties, drie West-Vlamingen en alle drie doelmannen van de nationale ploeg. Een mooie reeks. Jens Lievens is 23 en al aardig op weg naar de absolute top. Jens is een jeugdproduct van HC Izegem. Begonnen als welp, daar zijn opleiding gekregen, tot zijn achttiende bij de West-Vlaamse club gebleven, dan een jaartje bij Sasja om van tophandbal te proeven, terug naar zijn moederclub, en vervolgens twee en een half seizoenen in de eredivisie bij United Tongeren. Daar vertrok hij dit seizoen, meteen na de winterstop, naar het Duitse Aurich (2de Bundesliga). In Tongeren konden ze er niet mee lachen. Het woord 'gijzeling' werd zelfs in de mond genomen. Waarom dat plotse vertrek?

16

'Ach, ik neem aan dat het voor velen zo overkomt. Ik heb tegen Luc Tack ook gezegd dat het me enorm spijt midden in het seizoen te moeten vertrekken. Maar ik heb écht gewoon naar mezelf gekeken en gedacht: laat me vier maanden in Aurich spelen en mezelf bewijzen. Ofwel kan ik daar blijven en een volwaardig contract tekenen, ofwel kom ik terug naar België. Je moet dit beschouwen als een sportieve investering. Zeker niet als een financiële. Want eerlijk gezegd, ik doe verlies aan deze operatie. Ik had als leraar vast werk in België, met een toffe bijverdienste in het handbal. Nu verdien ik minder, ook al ben ik full prof. Ik heb puur voor het sportieve gekozen. Anderzijds vind ik dat de Belgische clubs hieruit lessen moeten leren. Het probleem is dat de spelers in België worden vergoed met reiskosten en zo meer. Eigenlijk verdienen ze volgens hun niveau té veel geld. Beter zou zijn alle vergoedingen officieel te maken. Ik had in Tongeren gevraagd om semiprof te worden. Dat bleek niet te kunnen. Goed, dan moet men de consequenties maar dragen. Ik wilde niet bewust halfweg het seizoen opstappen naar Duitsland, het was gewoon een opportuniteit die zich voordeed. Als de clubs met officiële contracten zouden werken, aangegeven bij de EHF, was er geen probleem. Dan kun je als speler niet weg...'

Sportieve uitdaging

Jens Lievens weet waarover hij praat. Hij heeft een duidelijke, weloverwogen visie op het spelletje en is verschrikkelijk ambitieus. Voor zijn overstap naar de Duitse competitie is hij niet over één nacht ijs gegaan. Met de haast legendarische koppigheid en ondernemerszin van de West-Vlaming heeft hij aan carrièreplanning gedaan. Zijn transfer naar Duitsland gebeurde bewust, maar niet zonder gevaar. Hoe zou het ondertussen zijn met Jens Lievens in Aurich?

'Goed, ik heb het daar echt naar mijn zin. Onmiddellijk na de interland tegen Italië ben ik naar Duitsland vertrokken, heb daar een week getest, ben enkele dagen teruggekeerd naar België om persoonlijke zaken te regelen, en ging dan definitief naar Aurich. Met heel veel vragen hoor, het was echt een uitdaging. Want in Tongeren was ik echt goed bezig. Ik speelde veel, ik was titularis geworden en ik kreeg veel steun van Patrick Buzaud. Wat onder keepers niet zo evident is, want de concurrentie, zeg maar de na-ijver is groot. Kortom, iedereen was tevreden over mij, ik ook over mezelf. Waarom heb ik dan dat buitenlandse avontuur aangedurfd? Wel, louter omwille van de sportieve uitdaging. En nu het seizoen er op zit heb ik zeker geen spijt van mijn overstap. Ik heb 15 matches gespeeld, veel meer dan verwacht, en het is ontzettend meegevallen. Kijk, ik heb destijds de stap naar Sasja en Tongeren gezet om een vaste waarde te worden. Nu ben ik pas tevreden als ik een basisplaats zou veroveren in Aurich. En eens zover wil ik weer een stap hoger zetten, naar een absolute topclub..'

Voor velen is het niet evident dat een Belg in die tot de verbeelding sprekende Duitse competitie terechtkomt. En zeker niet voor een doelmannen. Hoe is dat contact gegroeid?

Jens Lievens: 'Wel, ik heb ooit een sterke competitiewedstrijd gespeeld tegen Eynatten, tijdens mijn eerste seizoen Tongeren, en toen zat er een Duitse spelersmakelaar in de tribune. Die kwam eigenlijk om spelers van Eynatten te scouten, maar zijn oog viel op mij. Hij heeft mij warm gemaakt voor de Duitse competitie. En vermits het altijd mijn ambitie is geweest andere handbalhorizonten te verkennen ben

ik uiteindelijk gezwicht. Zeker voor Duitsland, de sterkste competitie ter wereld. Ik ben eerst bij de ex-ploeg van Didi Huygen gaan testen, Nettelstedt, dat was in november 2007. In december belde die makelaar me op met de melding dat de doelman van Aurich naar Dormagen was vertrokken en daar een plaats vrij kwam. Hij waarschuwde me wel dat ik, zelfs als keeper van de nationale ploeg, mijn plaats moest afdwingen. Ik had geen enkele garantie op een vaste stek hoor. Je moet weten dat Aurich nog nooit een titel of beker heeft gewonnen. Maar er spelen stuk voor stuk fantastische handballers. Ja hoor, het niveau in de Zweite Bundesliga is veel hoger dan in onze eredivisie. Sasja en Hasselt,... ja... die zouden daarin wel mee kunnen. Maar niet voor een hoofdrol hoor. Tactisch zijn ze evenwaardig, maar qua gewicht, zeg maar atletisch vermogen is het verschil enorm. Er wordt een zeer fysiek handbal gespeeld in Duitsland. En het is gewoon professioneler.'

Boodschap

Jens Lievens geniet in Aurich dus een professioneel statuut. Samen met twee Wit-Russen en een Slowaak. De rest van het team is semi-professioneel: ze werken halftijds of studeren nog. 'Studeren, nou ja... Ik denk dat het verdedkte profs zijn,' lacht Jens, 'maar je handbalweek ziet er natuurlijk helemaal anders uit dan hier. Het grootste verschil is dat je geen stress hebt. Je moet je niet naar de training haasten na het werk, je moet niet hals over kop van school naar de sporthal, het verloopt allemaal in een meer ontspannen sfeer. Maar wel professioneel. Wij trainen zeven keer per week, dat is echt niet zo veel meer dan hier, maar daar houdt het niet mee op. Je moet ook verplicht dvd's van tegenstanders bestuderen. Zo wordt van een keeper verwacht dat hij een volledige shotanalyse maakt van de tegenstander. Da's niet zomaar wat tv kijken hé...'

Jens Lievens bloeit duidelijk open in zijn nieuwe habitat. Hij praat in superlatieven over het Duitse handbal en over de professionele werk-omstandigheden aldaar. Maar tevens betreurt hij dat het Belgische handbal ter plekke trappelt.

'Dat is toch jammer hé. Nochtans denk ik dat er potentie genoeg is in ons land. Maar het moet anders aangepakt worden. Misschien werk maken van een semiprofessioneel systeem? Dat lijkt me de enige kans op progressie. Anders blijft het een gewetensstrijd tussen job en handbal. Je bent onvoldoende fit op training, je loopt er gestresseerd bij, je werk gaat er onder lijden, je kent de problemen wel ... Hetzelfde geldt voor de nationale ploeg. Als we er niet in slagen de stap naar semiprofessionalisme te zetten blijft er maar één uitweg mogelijk: laat de beste spelers naar sterkere buitenlandse competities uitwijken. Zoals Gert-Jan Mathijs en Bram Dewit in Frankrijk, en ik als enige Belg in Duitsland. Want budgettaire zit het niet goed in ons land, dus blijft het wachten op Godot...

Wat ik ook bijzonder betreurt is dat er maar geen West-Vlaamse club als vaste waarde in eredivisie geraakt. Want dat is de enige manier om in onze provincie handbal te doen doorbreken. En nu Limburg in onze topklasse de macht grijpt lijkt de kans op geografische spreiding nog geringer...'

Cois Van Aelst

Brabo Denderbelle verzekert de eigen toekomst

Het oosten van de Provincie Oost-Vlaanderen is traditioneel rijk aan clubs. In de schaduw van Avanti Lebbeke en Dendermonde ontstonden op een zakdoek een groot aantal clubs. Een zegen voor de jeugdwerking, want erg ver dienen de clubs zich niet te verplaatsen voor hun wedstrijden. Eén van deze clubs is Brabo Denderbelle. Ondertussen heeft Brabo al een goede dertig jaar geschiedenis geschreven, hoog tijd dus voor een lange babbel met twee van de sterkhouders van het moment, secretaris Frankie Dierick en trainer Bart Van Ransbeeck. Geen van beiden zetten ze hun eerste stappen bij Brabo, maar intussen zijn ze wel de ruggraat van de club geworden.

Bart Van Ransbeeck (BVR): “Ik ben een product van Avanti Lebbeke. Op een dag kreeg ik van mijn grootvader, die supporter was van de club, een lidkaart cadeau. Ik doorliep er de jeugdreksen, met trainers als Eddy De Vlieger, en schopte het vrij jong tot in de eerste ploeg. Eddy De Smedt was toen trainer, en het waren de hoogdagen van Dirk Verhofstadt. In 1982 <klopt niet, Sasja won dat jaar - Avanti

de ik tien jaar bij Avanti, negen jaar bij Ajax, vier jaar bij Waasmunster en nu ben ik aan mijn zesde jaar bij Brabo bezig. Als trainer, al kom ik van tijd tot tijd het veld nog eens op als de ploeg mij kan gebruiken.”

Wat voor type speler ben je? BVR: “De jeugdopleiding bij Ajax Avanti was gericht op polyvalentie. Ik denk dat ik zowat op elke positie gespeeld heb, behalve op pivot en als doelman. Meestal speelde ik als spelverdeler. Ik hou van het collectieve van handbal. Destijds ben ik vertrokken bij Ajax Lebbeke omdat het spelsysteem niet meer het mijne was. Luc Vercauteren, onze trainer, Men wilde alles toespitsen op de shotkracht van onze opbouwers. Dat stereotype lag me niet. Een ploeg is pas gevaarlijk als elke speler zijn kans kan gaan als die zich voordoet: het spel lezen, en beslissen op basis van de reactie van de verdediging. Dat kon wel bij Waasmunster. Ik was misschien iets te braaf als speler, ook in de groep. Niet echt een leider naast het veld. Wel maakte men mij, tot mijn verbazing, kapitein van de nationale juniorenploeg. Ik keek als jonge gast erg op naar Eddy De Vieger als speler. Hij had een schitterende schijnbeweging en was ook de eerste die ik draaiballetjes zag scoren van op hoek. Verder natuurlijk Dirk Verhofstadt, en ook Jo Smeets bij de nationale ploeg. Daar zat ik op het fameuze WK in 1982 soms met open mond naar te kijken. Met trainers als Eddy De Vlieger, Eddy De Smedt, Marc Multael, Luc Vercauteren, Frank Van Uytvange, Patrick Weckx, Jef Princen, Marc De Bruyn, ... heb ik uiteraard wel geluk gehad. Eén voor één kanjers in de handbalwereld van wie ik véél geleerd heb.”

Frankie Dierick: “Ik begon als doelman bij Ajax Lebbeke. Ik speelde later nog twee jaar voor Buggenhout, en verdedigde drie jaar het doel van Mechelen in tweede afdeling. Dan volgde een huis-, tuin- en kinderstop van zeven jaar, maar sinds halfweg de jaren '90 pakte ik de draad weer op. Eerst ging ik wat trainen bij Ajax, maar die intensiteit kon ik niet meer opbrengen. Daarom was Denderbelle -dat de sporthal deelt met Lebbeke- ideaal voor mij. Brabo heeft altijd wat de reputatie gehad de

won beker in '79 en '85) speelde ik de bekerfinale. Ik had nog geen basisplaats, maar omdat we (Beyne/Flémalle) <idem> ruim versloegen, kreeg ik wel wat spelgelegenheden. Het jaar daarop volgde Europees de beloning tegen Kopenhagen. Het was een mooie tijd. Ik zal de stades in Vittel nooit vergeten die Eddy De Smedt voor ons regelde, of de toernooien met de jeugd in Terramo of Partille. Al bij al speel-

'caféploeg' van Lebbeke te zijn. Niet helemaal onterecht, want de afvallers van Lebbeke kwamen meestal bij ons terecht. Hier is het devies nog altijd: eerst de vriendschap, dan het resultaat. En dat willen we zo houden. Spelers worden ook nooit vergoed bij Brabo. Maar de laatste jaren is er wel veel veranderd in de clubstructuur. Bij de oprichting van het Jeugd sportfonds hebben we, om de bijdrage te neutraliseren, de hand aan de ploeg geslagen voor jeugdwerking. Dat is in grote mate de verdienste van Dirk Van Goethem. Intussen lopen hier al 60 à 70 jeugd spelertjes rond."

Intussen diept Bart Van Ransbeeck een knap organigram op uit zijn map. "Kijk, de laatste acht jaar hebben we hard gewerkt aan de clubstructuren. We hebben de positieve ervaringen uit de tijd van Avanti en Ajax proberen in te voeren op structureel vlak. We streven ernaar gediplomeerde trainers te hebben en motiveren onze medewerkers om bijscholingen te volgen. Eén gediplomeerde trainer per ploeg, en ook nog een assistent die wat ervaring kan opdoen. Daarnaast een ploegbegeleider die ook tafelofficial is. Op clubniveau een jeugdverantwoordelijke en een jeugdcoördinator. Een apart jeugdbestuur hebben we nog niet. Ook de trainerslicentie is een goede zaak. Wij zullen proberen een bijscholing te geven in eigen huis, zodat onze trainers zich niet ver moeten verplaatsen, en dat is ook goed voor het IQ project. Alleen nog een goede lesgever vinden..."

Elita complex?

BVR: "We hebben zeker geen Elita-complex, maar we zijn als club heel verschillend en de samenwerking verloopt niet altijd over rozen. Lebbeke heeft altijd een fundamenteel verschillend uitgangspunt gehad. Lebbeke gaat voor prestatie en kwaliteit, en alles wat dat doel in de weg staat moet wijken. Een speler die niet kan opbrengen wat van hem ge-

vraagd wordt moet er vertrekken. Zo van: "ga maar naar Brabo..." Wij proberen iedereen de kans te geven om handbal als hobby te beoefenen. Reglementen die Elita niet zinnen lappen ze fluitend aan hun laars. Neem nu het harsverbod in onze sporthal: Brabo probeert dat stringent na te leven. Elita veegt daar vierkant zijn kas aan, omdat het de kwaliteit in de weg staat. Op zich is dat een visie als een ander, maar op het menselijk vlak zijn ze soms bijzonder zwart-wit". Nu, we proberen zo goed als mogelijk, en met onze verschillende insteek, naast elkaar te leven. Al besef ik, samen met ieder andere handballiefhebber, dat een samenwerking -in welke vorm dan ook- tussen Brabo en Elita een zéér machtig blok zou vormen in de handbalwereld. Misschien komt het er ooit wel eens van als de principiële verschillen tussen beide clubs kleiner worden ... Ondertussen proberen wij initiatie te geven in andere scholen dan Elita, zodat we samen een zo ruim mogelijk gebied bestrijken. Wij benaderen de scholen in Denderbelle, Wieze en een in Lebbeke waar Elita niet actief is. Wij hebben nu enkele kwaliteitsvolle spelers lopen, en daar springen ze natuurlijk wel direct op. Wij gaan niet op eigen initiatief spelers losweken bij hen. Iedereen is welkom, maar wij halen ze niet weg. Dat is soms frustrerend, en ook gevaarlijk. Dat nu met Rottiers en Marissen twee goede spelers van ons weggaan aan een sneeuwbal-effect hebben. We proberen iets op te bouwen, en als de basis gelegd is, worden er een paar fundamenten uitgebroken. Gelukkig hebben Frankie en ik met een crisisvergadering de neuzen in dezelfde richting gekregen voor de andere spelers naar volgend jaar toe. Als clubman had ik het moeilijk met het vertrek van onze eerste doelman en onze hoek, maar als handballiefhebber denk ik: heb je de kans om in eerste nationale te gaan spelen? Pak uw kabas en maakt dat ge weg zijt!"

Competitiestructuur: Zwarte Piet

Frankie Dierick: “We hebben er een redelijk seizoen opzitten. Enkel de wedstrijd tegen Sasja ging verloren in eigen hal. Op verplaatsing was het minder. We hebben te veel ups en downs gekend. Tot nieuwjaar was de arbitrage excellent, echt opvallend, daarna werd het wat minder. Met sommige van die ex-topscheidsrechters die nog de moeite willen doen enkele jaren op liganiveau te blijven fluiten is het echt fijn spelen en coachen.

-De competitiehervormingen van de laatste jaren werden in Denderbelle niet steeds op gejuich onthaald.

BVR: “Ach, dat moet je nuanceren. Maar wij kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat de ligareeks de laatste jaren wat moet opdraaien voor wat bovenin de piramide niet werkt. Er zijn ons een aantal zaken opgelegd die het evenwicht wat verstoord hebben, en we moeten opnieuw zoeken naar de juiste verhoudingen. Eerst werd de verplichting om reserven te hebben opgeheven. Vervolgens werden de reservenploegen eredivisie in onze reeks geparachuteerd omdat de Waalse broeders niet mee wilden in de Vlaamse voorstellen. Op zich is dat geen ramp: als ze in de regioreeks begonnen waren was het toch maar een uitstel van een jaartje geweest. Maar ook de reglementering werd een beetje voor hen aangepast, zodat ze toch nog wat spelers kun-

nen laten circuleren, en vooral niet direct moeten zeggen of ze al dan niet overgaan. Dan werden vorig jaar nog eens de liga- en regioploegen uit elkaar getrokken, wat voor veel clubs logistiek een strop is en voor een aantal spelers sportief een tegenvaller. Wij kregen dus vier keer de Zwarte Piet doorgespeeld.”

Frankie Dierick: “Wij zien ze een beetje als indringers, die hier mogen komen profiteren van wat de ligareeks te bieden heeft, maar die zich ook niet echt bekommeren om die omgeving en die tegenstanders. Ze spelen de ene week met een sterke ploeg, de andere week met een bijeengeraapt zootje, in functie van het programma van hun eerste ploeg. En dat wordt ervaren als competitievervalsing door die ploegen die wel heel het seizoen spelen in hun sterkste bezetting, ook al is die minder sterk dan het gemiddelde dat die andere ploegen doorgaans op de been brengen. Wij weten ook wel dat een oplossing niet eenvoudig is, de kool en de geit sparen gaat niet altijd, en we hebben ook wel respect voor wat die jonge gasten brengen. Maar hier ervaren we het net iets te veel als eenrichtingsverkeer. Voor mij als bestuurder was het vooral vervelend te moeten afwachten tot een week na de play-offs om te weten of ze nu al dan niet wensten te stijgen. Dat stoorde mij. Dan zou je als vijfde plots in allerijl nog zalen uit je hoed moe-

ten toveren om aan de barrage mee te doen omdat van de eerste vier maar één ploeg wil overgaan.”

BVR: “We hebben nood aan stabiliteit en eenvoud. Mijn buurman komt uit het volleybal, en hij snapt er niets meer van. Een competitie met 12 of 14 ploegen waarvan de eerste twee stijgen en de laatste twee zakken. En een bekercompetitie met knock-out voor de liefhebbers van beslissingen op één of twee wedstrijden. Dat begrijpen de mensen en de media nog. Misschien toch iets om over na te denken?”

Eigen kweek

Net voor het interview stopte Willy Van Ransbeeck, de vader van Bart, ons een enveloppe in de hand met twee familieportretten van het gezin van Bart uit de lokale pers. “In oktober staat Bart 30 jaar tussen de lijnen,” voegde hij eraan toe, “zo vind je er niet veel meer.” Bart Van Ransbeeck en zijn vrouw Heidi Cooreman (ex Squadra Femina, ook gedreven handbalster en jeugdtrainster geweest, met ervaring in tweede en eerste nationale, nvdr.) hebben flink hun best gedaan om de toekomst van de handbalsport in Vlaanderen te verzekeren. Hun vier zonen, Roeland, Reinoud, Koenraad en Ewout, zijn intussen allemaal aan het handballen.

“Het bloed kruipt waar het niet gaan kan zeker?“, lacht Bart. “We hebben ze niet gefor-

ceerd, integendeel. Maar ze zijn elk langs hun eigen weg bij Brabo terecht gekomen. En het is wel praktisch. Ik wil toch dat ze sporten, en als het dan binnen één club kan is het eenvoudiger dan van de voetbal naar de judo te moeten racen. Gelukkig staan we beiden in het onderwijs. Dat laat ons toe om de hele maand juni in het teken te stellen van de examens van de kinderen, en de maand juli is voor ons familiemaand zonder handbal.”

Ook Yoram, de zoon van Frankie, handbalt. “Hij is 18 en ondertussen reeds training aan het geven bij de kleintjes. Hij was een van onze eerste jeugdspelertjes acht jaar geleden, en dus een echt Brabo-product. Hij is spelverdeler en heeft zijn diploma initiator behaald. Hij doet dat goed, is redelijk gedreven, al mocht het voor mij nog wat meer zijn.”

BVR: “Ik had ook liever gezien dat het handbalfreak-gehalte bij de jongeren nog wat hoger lag. Soms moeten wij bij wijze van spreken staan smeken om bepaalde mannen naar een activiteit mee te krijgen. Voor ons was dat op die leeftijd een evidentie. Wij vroegen niet liever dan veel met handbal bezig te kunnen zijn. We plukken nu de eerste vruchten van onze jeugdwerking, jongeren die aan de poort van de senioren kloppen, en het wordt afwachten wat dat zal brengen. Nu is het aanbod vrijetijdsbesteding veel groter geworden denk ik.”

David Van Dorpe

DHW Antwerpen zoekt part-time jeugdcoördinator.

Initia Hasselt zal volgend seizoen een serieuze gedaanteverwisseling ondergaan. Topschutter Roel Adams vertrok reeds in de loop van het seizoen naar tweede Bundesligist Ahlener. O

Ive Schroven, een polyvalent sportman met een hart voor handbal: “Misschien zijn we met Atomix wel te snel gegroeid”

Al heeft hij naast supporter nummer één, vrouwtje Nancy, nog een andere reeks troetelkinds bij zich thuis rondlopen, die al allemaal bij de welpen of de pupillen één of andere handbaltitel op hun palmares hebben staan, want dochter Lise-Marie en de zonen Pieter, Wouter en Ben hebben allemaal de handbalmicrobe van hun vader geërfd. Maar hoe kwam die zelf in het handbal terecht?

Ive Schroven: “Ik liep school in Mechelen en daar mocht ik als kadet of als scholier al eens meetrainen bij HC Mechelen, de club van voorzitter Wuyts, die toen bij de senioren een kampioenenploeg bezat met o.a. twee Polen, Sokolowski en Antczak, die nog brons gehaald hadden op de Olympische Spelen van 1976 in Montreal, met Paul De Preter (tevens Belgisch hoogspringkampioen en vader van huidig speler Tuur), met Norbert Lieckens en een aantal andere memorabele figuren uit die

tijd. Als scholier kreeg ik ooit een nationale selectie, maar al snel voelde ik mij echter aangetrokken tot het trainerschap en als 18-jarige trainde ik reeds de schoolploeg van het Sint-Romboutscollege, die Belgisch kampioen werd in de scholencompetitie.”

Toen hij nadien zeven jaar geneeskunde studeerde, gevolgd door nog zes specialisatiejaren (een deel ervan in de Verenigde Staten en Groot-Brittannië), kwam het handbal op een lager pitje te staan, maar Ive bleek een polyvalent sportman te zijn. Hij werd zelfs Vlaams universitair kampioen in het... rugby. Hij veroverde in het atletiek een bronzen medaille op het Brabants kampioenschap 400 meter, met een schoolploeg won hij zilver in een aflossingsnummer en ook in de volleyploeg van zijn college eindigde hij – weliswaar meestal als bankzitter – in de prijzen. Om maar te zeggen dat de jonge Ive in meer geïnteresseerd was dan alleen maar het handbal.

“Maar toch blijf ik handbal één van de meest complete sporten vinden. Atletiek en zwemmen vind ik vrij eentonig, terwijl je in het handbal moet kunnen lopen, springen, over atletisch vermogen beschikken, doorzicht hebben en het is een ploegsport. Toch ook niet onbelangrijk omdat je er meer kameraadschap in aantreft dan in individuele sporten en dat je er een aantal dingen bij opsteekt, die ook in je latere leven nog van pas komen. Leren winnen en verliezen. Al ben ik zelf wel altijd een ‘streverke’ geweest. Ik wilde altijd winnen. En ik geef toe dat ik dan niet altijd de meest sociale kerel was.”

Hoe ben je dan tijdens of na jouw studies opnieuw in het handbal verzeild geraakt?

“Tijdens mijn stage als specialist kreeg ik een geblesseerde speelster van Don Bosco Haacht te behandelen. Zo kwam ik ook in contact met die club. Mijn zus was toen ook 13/14 jaar en ik besloot om haar meisjesploeg te gaan trainen. Nadien volgden de jongens. En dan is het allemaal stilletjes aan gegroeid. Even was ik

nog speler, maar trainen lag me beter. Het is toen dat we de talentrijke generatie met o.a. Eric Ombelets en Iwein Delanghe gevormd hebben. En toen ik als 32-jarige eindelijk afgestudeerd was en orthopedisch chirurg werd in Willebroek, kwam ik definitief terug tot het handbal. Ik aanvaardde een functie in het bestuur en sinds zeven jaar ben ik ook de voorzitter van Atomix.”

Chirurg, werk in het medisch centrum in Willebroek, een bloeiende praktijk, voorzitter van Atomix, maar ook nog trainer van verschillende ploegjes...Hoe kan je dit allemaal georganiseerd krijgen?

“Dat zou inderdaad allemaal niet kunnen zonder mijn toeverlaat en lieve echtgenote Nancy. Ik delegeer nogal veel naar haar, soms zelfs boven haar limieten. Maar dan krijg ik dat ook wel te horen.”

Klopt het dat je zelfs kinderen gaat ophalen thuis om ze naar de trainingen te brengen?

“Tja, je mag niet vergeten dat we hier in een soort ontwikkelingsgebied zitten op gebied van handbal. Het is al minder dan vroeger, maar soms gebeurt het dat ik kinderen ga ophalen voor de trainingen. Vergeet ook niet dat wij in drie sporthallen zitten met verschillende kernen: in Putte, in Keerbergen en in Haacht.”

Je bent ook gedreven op gebied van training geven.

“Ik ben inderdaad een hele intensieve trainer. Ze kunnen me soms drie sporthallen verder horen, want ik ben begenadigd met een stevig stemgeluid. Alleen mijn vrouw roept in de tribunes tijdens de matches nog harder dan ik, hahaha. Ik probeer de ploeg op te zwepen, maar ik probeer dat steeds te doen in positieve zin: niet afbreken. Ook niet als het er al eens echt slecht aan toegaat. En als de tegenstander duidelijk sterker is, zal ik dat ook aanvaarden, maar niet als ze ongestraft aan iemands arm sleuren.”

Legde je de laatste jaren niet meer de klemtoon op de eerste ploeg?

“En eigenlijk was dat op langere termijn gezien een beetje fout. Want daardoor hebben we de jeugd enkele jaartjes verwaarloosd, zodat er wel een kloof gaapt in de aanvulling naar die eerste ploeg toe. Gelukkig hebben we nu een hele goede miniemenploeg.”

Hoe recruter je jongeren in dit ‘ontwikkelingsgebied’?

“Wij zoeken naar jongens en meisjes met atletische kwaliteiten. Als ik op consultatie al eens een gestalterijke moeder tegen kom, durf ik wel eens vragen of ze geen sportieve kinderen heeft. Maar het is vooral Gerrit Vertommen die langs scholen gaat of die op interscholengedoeftes een aantal kinderen vindt, die potentiële handballers zijn. Hij geeft dan de namen door aan mij. Maar het is niet altijd even gemakkelijk. Zo hield ik vorige vakantie aan twee weken huisbezoek amper drie nieuwe leden over.”

Met welke concurrentie hebben jullie in de buurt af te rekenen?

“In Putte staat het korfbal eigenlijk bovenaan, met een sterke steun van het gemeentebestuur. Het is ook een goed gestructureerde club. Gelukkig voor ons doet het voetbal het niet zo best. Basket is ook vrij populair en het drijft op de hype van het NBA-basket. In Haacht is er een beetje voetbal en volley. In Keerbergen is er het hockey, maar daar woont ook al een ander soort publiek. Al moet ik zeggen dat de meeste spelers bij Atomix ook minstens middelbaar onderwijs achter de rug hebben en dat er velen verder studeren, met alle mogelijke problemen van dien om handbal en studies te combineren.”

Zie je op dat gebied mogelijkheden in de topsportschool in Hasselt?

“Ik weet dat het niet in dank zal afgenomen worden, maar ik heb wel wat kritiek op de werking van de topsportschool. Er is b.v. jarenlang een zwaar Limburgse inslag geweest. Maar ook over de selectie van de 11- en 12-jarigen heb ik mijn twijfels. Er wordt gekeken of de jongeren balvast zijn en over een mooie worp beschikken, maar naar de genetische eigenschappen wordt te weinig gekeken. Wij hadden hier een jongen die zeer graag naar de

topsportschool was gegaan, bij wie de ouders respectievelijk 1m90 en 1m74 groot waren en waarvan we zeker waren dat die jongen zelf 1m95 werd. Welnu, die werd afgekeurd omdat hij technisch misschien nog niet goed genoeg was. Maar dan vraag ik me af: is dat niet precies de taak van een topsportschool om dat aspect te verbeteren? Want waar vind je een handballer van 1m95 die mobiel is, goed loopt en gemotiveerd is om deze sport te beoefenen?”

Kunnen jullie dan in clubverband zulke jongeren opvangen?

“Wij proberen de jongeren zo veel mogelijk iets aan te bieden. Maar het wordt ook voor ons tijd dat we bepaalde keuzes gaan maken. We zitten nu met drie, vier trainingscentra en we spelen met de gedachte om vanaf de miniemenreeks een soort A-selectie te maken met de betere spelers uit alle centra. Dat zou dan een ploegje worden dat kan aantreden in de VHV-miniemencompetitie. En verder zijn we begonnen met ‘thematrainingen’ – bijvoorbeeld voor pivots afzonderlijk – tijdens de vakantieperiodes. We proberen ook om zoveel mogelijk jongeren aan te moedigen om met hun ouders regelmatig te komen kijken naar de wedstrijden van de eerste ploeg. Dat

lukt aardig, alleen de Leuvense spelertjes blijven meer in Leuven.”

Hoe ziet voorzitter Ivo Schroven de toekomst van Atomix?

“Ik ben een man van ‘targets’. Toen we na mijn eerste jaar als voorzitter van landelijk naar tweede nationale gepromoveerd waren, stelde ik dat we binnen drie jaar in de hoogste afdeling moesten spelen. Er werd toen gelachen, maar het volgende jaar werden we eerste in tweede nationale, dan tweede in eerste nationale en het derde jaar eerste in eerste nationale. Doelstelling verwezenlijkt. Toen vroegen ze naar een nieuwe doelstelling. Binnen drie jaar Europees spelen, heb ik toen gezegd. Er werd nog harder gelachen. Ik weet ook wel dat ik op zulke uitspraken kon gepakt worden, maar zie: dit seizoen haalden we in extremis een Europees ticket.”

Zien we Atomix dus in de EHF-beker?

“Dat is een ander paar mouwen. Ik heb de sponsors gevraagd wat ze ervan vonden, maar ik kreeg nog geen respons en we zijn begin juni. Volgens Luc Tack (Tongeren) en David Van Dorpe (secretaris-generaal VHV) kost zo’n deelname minstens tussen 6000 en 7000 Euro. En dat lijkt me toch wel bijzonder veel. Ik vrees dus dat het niks wordt.”

Wat zijn dan de doelstellingen voor de komende drie jaren?

“In die periode wil ik een prijs pakken: beker, titel, BeNeLiga, het maakt niet uit.”

Kan de club die snelle groei structureel wel aan?

“Misschien zijn we wel te snel gegroeid, want niet alle medewerkers zijn even snel meegegroeid.”

“En je krijgt als bestuur soms weinig respect van de spelers,” komt echtgenote Nancy even tussen..

“Ach, ze beseffen niet hoeveel het allemaal kost om een club in stand te houden. Ze denken allemaal dat ze bij Anderlecht voetballen. Gelukkig kunnen we nog rekenen op een brede omkadering van vele vrijwilligers om b.v. de bordes te zetten en af te breken. Maar er komt meer bij kijken: vervoer, kine, ploegafgevaardigden...

En we zijn ook geen instituut zoals Sasja, Initia Hasselt of Neerpelt, dat over een traditie

beschikt en over mogelijke oud-spelers, die toch een binding hebben met tophandbal. Dat hebben wij (nog) niet en je komt dan ook wel eens mensen in de club tegen die zeggen: ‘Ach, al die topspelers, dat hoeft voor mij allemaal niet meer.’ En dat is natuurlijk jammer.”

Hoe blijf je financieel overeind?

“Wij beschikken natuurlijk over een hele reeks kleinere sponsors, die wij heel dankbaar zijn. Maar het is vooral aan mijn goede vriend Eddy Van Arweghen – van aannemingswerken Verelst – te danken dat we ons overeind kunnen houden en vooruitgang boeken. Hij is een schitterend man met een gouden hart. Gedreven om de wereld beter te maken. In Peru laat hij een nieuw dorp bouwen op zijn kosten om de mensen daar te helpen. Hij financiert ook vijftien weeskinderen, maar hij ging ook met 150 mensen de Mont Ventoux beklimmen. Een heel merkwaardig man.”

Krijg je voldoende mediabelangstelling?

“Gelukkig zitten we in het zaalsportenprogramma van Sporza en ook van Time Out, zodat we toch al enkele keren op tv konden komen. Dat is een duidelijke vooruitgang. Ook in de regionale media krijgen we regelmatig een artikel met foto’s gepubliceerd, maar het mocht nog altijd beter.”

Wat zijn de ultieme dromen van de voorzitter?

“De volgende uitdaging is om in de komende twee, drie jaren een betere clubstructuur uit te bouwen. Ik hoop op sportief vlak in die periode een ‘prijs’ te pakken en ik hoop dat één van mijn kinderen het kan maken in onze sport.”

Speelt het feit dat je het hart op de tong draagt, niet tegen jou?

“Dan is dat maar zo. Ik zeg nooit iets achter de rug van iemand, maar recht in het gezicht van de betrokkene. Dat is nu éénmaal mijn aard en die zal je niet veranderen. Ze moeten mij maar nemen zoals ik ben. In mijn beroep gaan de patiënten voor alles en ik zal voor hen – en voor verplegers die uitstekend werk leveren – door een vuur lopen en ik kom voor hun gerechtvaardigde belangen op. Maar wie niet meewerkt, zal het ook geweten hebben. Zo ben ik nu éénmaal.”

Marcel Coppens

“Geef ons een sporthal en wij mikken op eerste nationaal”

Zandvliet, Berendrecht en Lillo zijn sinds 1958 geannexeerd door de stad Antwerpen en na de grote fusie mee opgedeeld in een van de 9 districten. Het district Berendrecht-Zandvliet-Lillo (kort Bezali) grenst aan Nederland en wordt daarom ook vaak het noorderdistrict genoemd. Op de handbalkaart is dat noordelijke gedeelte van Antwerpen duidelijk ingekleurd en zowel in Vlaanderen als over de taalgrens al jaren gekend.

Kwantiteit en talent

In Bezali is handbal na voetbal sport nummer 1 en dat is niet verwonderlijk als men weet dat de Anwerpse poldergemeenten voor zowat 10 000 inwoners drie handbalclubs tellen. De jeugd ploegen van KV Zandvliet HC zijn opgericht in 1965 en momenteel al 43 jaar onafgebroken actief. De damesploeg van Zandvliet HC vierde onlangs zijn 30-jarig bestaan en 't Noorden begint in september aan zijn vijfde seizoen.

En er is meer. Buiten de kwantiteit is het al enkele decennia duidelijk dat Bezali ook over een vruchtbare handbalbodem beschikt. Zo werden met Alex Jacobs, Marc Smits, Danny Jongenelen, Kevin Jacobs en Dirk Claessens al meerdere internationals afgeleverd, terwijl namen als Silke Baümer, Sandra Thoris, Kevin Eestermans, Ken De Bruyn en Tom Van Dijck in de hoogste nationale reeksen het mooie weer maakten. Bij de jeugd prijken Antwerpse, Vlaamse en Belgische successen op de palmares en illustreert de kadettenploeg 2007-2008 met het veroveren van alle titels dat de toekomst nog steeds verzekerd is. Jeugd opleiden, talenten opzoeken en vinden en resultaten boeken zijn dingen die het leven van een clubbestuur en van trainers vaak mooi maken en er voor zorgen dat hard laarbeur beloond wordt. Dat is zo bij ploegen in de hoogste reeksen en niet minder bij teams die minder de pers halen, maar er wél voor zorgen dat “afgestudeerde jeugd” zijn favoriete sport in een seniorenteam verder kan blijven beoefenen.

Zo ook in het noorderdistrict. Groot talent

vertrok naar de hoogste reeksen, terwijl klein talent in de eigen streek bleef en jaren geleden zelfs tot de toenmalige derde nationale reeks opklom. Gebrek aan spelers en technische leiding zorgden echter voor onderbreking, zodat in Bezali een aantal jaren geen seniorenteam meer actief was.

François ‘Swa’ Schoeters

Met de jeugd werd echter verder gewerkt en dat bleef niet zonder resultaat. Handbalkenners zagen in de Antwerpse polder te veel jeugdtalent niet enkel vertrekken naar andere clubs, maar ook stoppen en verloren gaan als handballer. In 2003 vond François Schoeters dat die situatie niet langer kon en hij vatte het ambitieuze plan op om opnieuw met een senioren ploeg te starten. In september 2004 werd 't Noorden in de regionale competitie ingeschreven.

Swa engageerde zich als trainer en coach, maar kreeg er al vlug het secretariaat en de andere rompslomp van een club bij. Ook dat kon voorlopig wel, want de leerschool die hij tijdens zijn actieve en passieve handbalcarrière had doorlopen was ruim voldoende om de nieuwe ploeg op de rails te krijgen. Daarover een boom opzetten maakt zulks duidelijk...

Ene Sus Weyn vroeg om aan te sluiten

Met Swa gingen wij even een kleine halve eeuw terug. ‘Mijn kennismaking met handbal gebeurde inderdaad meer dan 40 jaar geleden. Als monitor van een kindervakantie werkte ik samen met jongens als Remy en René Pols, Eddy Robert en Ronny Verelst die toen als handballer bij Sasja aangesloten waren. Dicht in onze buurt was een tweede vakantieverblijf en daar liepen Willy Lichtenstein, Paul Pycke en Gilbert Vandenneste rond, spelers van Antwerp handbalclub. Een wekelijkse partij handbal kon natuurlijk niet uitblijven.’

Toen ik dan later aan een scholentornooi deelnam in de Wilrijkse sporthal en na afloop door ene Sus Weyn gevraagd werd om aan te sluiten bij Sasja, was de beslissing vlug genomen. Dat was oktober 1966. Ik werd vrij snel

bij de invallers opgesteld, de zogenaamde tweede ploeg, en speelde daar samen met jongens als Cois Van Aelst, Raymond Possemiers en Michel De Clercq. Vanaf begin 1970 kwam ik regelmatig in de eerste ploeg. Ik won mee de beker in 1971 en 1973, en werd kampioen in 1974 na een beresterk seizoen. Samen met de Noor Eric Urdal speelde ik tijdens de beslissende wedstrijd in Wilrijk belager Flémalle op een hoopje. Dat zijn dingen om nooit te vergeten.'

Zandvliet deed Neerpelt bibberen

'Een weerbarstige knie gaf echter mijn sportieve carrière een andere wending. De trainingsarbeid bij Sasja was door mijn blessure immers niet meer vol te houden, zodat ik verplicht werd om naar een lagere reeks te vertrekken. De verstandhouding Sasja - Zandvliet was toen iets zoals grote broer - kleine broer en ingaan op de uitnodiging om naar het polderdistrict te verkassen was dan ook snel gebeurd. In Zandvliet was overigens een jonge talentvolle equipe bij elkaar gebracht die ervaring en leiding binnen de lijnen nodig had en die taken waren mij op het lijf geschreven. Dat de symbiose een meevaller was, werd het eerste jaar reeds bewezen. Zandvliet speelde kampioen en promoveerde naar derde afdeling.

Nog een jaar verbeet ik de kniepijn en wij speelden een zorgeloos seizoen met als knaller de bekerwedstrijd op het legendarische Neerpelt met de Schuurmansen, Kenis en Verhofstadt. We moesten daar met slechts één luttel doeltje verschil de duimen leggen.'

Secretaris

'In 1977 keerde ik terug naar Sasja als be-

stuurslid en trainer van de tweede ploeg. Vrij snel nam ik ook het clubsecretariaat over om gedurende ongeveer 15 jaar over de administratieve en extrasportieve verplichtingen van de club te waken.

Dan werd het rond mij enkele jaren handbalstil tot in 1998 gevraagd werd om administratief één en ander te organiseren bij KV Zandvliet. Vermits ik aan een dergelijk verzoek niet kon weerstaan was Swakke opnieuw vertrokken. Jaar na jaar zag ik met lede ogen talent na het beëindigen van de jeugdreeksen vertrekken naar elders. Maar wat mij nog meer stoorde was het feit dat ik jaar na jaar ook heel wat jongens zag stoppen met handballen. Het opnieuw opstarten van een seniorenploeg kon dus echt niet langer uitblijven. In 2003 werden, samen met enkele handbalfanaten, plannen gesmeed die er voor zorgden dat 't Noorden in september 2004 gestalte kreeg en klaar was om in de regionale reeks voor de punten te spelen.'

Een tof ploegske

'In september 2008 beginnen wij dus aan ons vijfde seizoen. Laten wij stellen dat wij tot nu toe goed bezig zijn en een "tof ploegske" mogen genoemd worden. Wij zijn financieel gezond, er zijn talentrijke jongeren op komst, maar we hebben vooral de ambitie om handbal in de polder de juiste plaats te geven. Als het stadsbestuur van Antwerpen woord houdt, op het einde van dit jaar de eerste steen legt van de lang beloofde sporthal, en wij er in 2009 eindelijk over kunnen beschikken, ben ik er van overtuigd dat handbal in Bezaal binnen de kortste keren zal aankloppen bij de nationale reeksen.'

Michel De Clercq

Fin de carrière en nieuw begin: Johan Helsen.

De aanvallers in de nationale reeksen slaken een zucht van opluchting. Twee van de betere Limburgse verdedigers houden het na dit seizoen voor bekeken. De grootste naam is natuurlijk Wouter Bielen van Initia Hasselt, die jammer genoeg de schoenen niet met een titel aan de haak kon hangen, en elders in dit nummer aan bod komt. Maar ook bij STHV Melveren stopt een van de steunpilaren van de laatste jaren. Op 38-jarige leeftijd heeft Johan Helsen namelijk besloten, om een punt te zetten achter zijn illustere spelerscarrière. Hij ruilt een plaats tussen de lijnen voor eentje langs de lijn. Samen met Johan blikken we even terug op wat hem is bijgebleven van zijn queeste door het Limburgse handballandschap.

Waar is jouw handbalverhaal precies begonnen?

Ik ben begonnen met handballen toen ik tien jaar jong was, meer bepaald bij de pupillen van Pentagoon Kortesseem. Ik vond het dadelijk fijn en bleek over meer dan voldoende balgevoel te beschikken. Ik maakte er ook mijn volledige jeugdopleiding vol en kwam bij de eerste ploeg terecht. Ik vertrok dan voor twee jaar naar Hakal Alken om vervolgens een jaartje bij Flémalle actief te zijn. Daarna begon ik aan mijn eerste periode bij Melveren. Na vijf jaar

vertrok ik terug voor een jaartje naar mijn oude liefde Kortesseem, maar ik ben snel op mijn stappen teruggekeerd richting Melveren, waar ik dus nu mijn carrière heb beëindigd.

Heb je er nooit aan gedacht om eens de stap naar eredivisie te zetten?

Ik heb zowat altijd in eerste nationale gespeeld. Bij Alken, Melveren en Flémalle. Ik heb er nooit echt behoefte aan gehad om een stapje hoger te zetten.

Wat voor type speler was je? Wat waren je sterke punten en op welke positie speelde je het liefst?

Bij de jeugd speelde ik altijd als linkeropbouwer en spelverdeler. Eens bij senioren, werd ik nagenoeg altijd als linker opbouwer uitgespeeld. In aanval moest ik het vooral hebben van mijn goede schijnbeweging en degelijke shottechniek. Aanvankelijk scoorde ik vrij veel vanop afstand, maar nadat ik vrij vroeg in mijn carrière mijn kruisbanden afscheurde, werd ik daarin toch wel wat voorzichtiger. Springen en landen hield de laatste jaren een aanzienlijk risico in. Ik speel dan ook al jaren lang met een kniebescherming. In verdediging heb ik altijd wel van mijn stevigheid en sterke lichaamsbouw kunnen profiteren. Ik was moeilijk te passeren en las het spelletje goed.

Noem eens een les die je uit je hele handbalcarrière hebt getrokken.

Wat ik vooral ga onthouden is dat het handbalwereldje relatief klein is. Daardoor kom je elk seizoen veelal dezelfde mensen tegen. Maar dat maakt het allemaal ook aantrekkelijk. Op den duur begin je elkaar wel te kennen. Ik heb veel goede vrienden gemaakt die me ook na mijn carrière nauw aan het hart zullen blijven. Handbal is een van de weinige sporten waar vriendschap en soms harde, maar sportieve concurrentie zo dicht bij elkaar kunnen liggen.

Je speelde dus het grootste deel van je loopbaan bij STHV Melveren. Wat ga je vooral onthouden van die twee periodes?

Ik heb bij Melveren volgens mij nooit een de-

gradatie meegemaakt. Dat stemt me enorm tevreden. Ook de promotie die we drie jaar gelden via de eindronde hebben afgedwongen, zal altijd in mijn geheugen gegrift blijven. We hebben toen gevierd alsof we wereldkampioen waren, dat was een prachtig moment.

Wie is de beste trainer waaronder je ooit gewerkt hebt en waarom?

Daar hoef ik niet lang over na te denken. Met voorsprong was dat Marcel Neyens zaliger. Hij ademde werkelijk handbal, hij was bezeten van het spelletje. De manier waarop hij zijn spelers voor elke wedstrijd kon opladen en motiveren was volgens mij uniek. Elke wedstrijd stippelde hij tot in de puntjes uit. Hij wist werkelijk alles over elke mogelijke tegenstander en bereidde ons tactisch dan ook op alles voor. Ook technisch heb ik enorm veel van hem geleerd. Bij zijn overlijden is het handbal een monument armer geworden, dat staat buiten kijf.

Heb je zelf ambitie om trainer te worden?

Vorig jaar heb ik de initiator cursus gevolgd en heb ik het diploma ook behaald. Ik ben van plan ook snel mijn diploma Trainer B te behalen. Ik ben ondertussen ook al een jaartje actief als jeugdtrainer bij Melveren en dat zal ook volgend jaar nog steeds het geval zijn. Er

waren nu al wel enkele concrete aanbiedingen, maar die ga ik voorlopig weigeren. In de toekomst zie ik me echter zeker aan de slag gaan als trainer van een seniorenploeg, zowel bij de heren als de dames. Maar dat is zoals gezegd nog niet voor volgend seizoen.

Welke herinnering zou je het liefst van al permanent uit je geheugen verwijderen?

In mijn laatste seizoenen bij Kortessesem zijn er toch wat problemen geweest. Vele spelers vertrokken en de sfeer was wat verziekt. Maar verder ga ik daar liever niet meer op in. Ik onderhoud liever de vele mooie momenten die ik in mijn carrière heb meegemaakt.

Zoals?

Er zijn er zo vele, maar ik ga kiezen voor het jaar dat ik bij Flémalle actief was. Ik had er destijds samen met Bart Ulens, één van de beste vrienden die ik uit het handbal heb overgehouden, getekend. We werden er onmiddellijk aanvaard door de lokale spelers en de sfeer binnen het team was ronduit schitterend. De mentaliteit aan de andere kant van de taalgrens beviel me toen opperbest. Jammer genoeg trok Bart na één seizoen al naar Neerpelt. Melveren trok toen nogal hardnekkig aan mijn mouw, en uiteindelijk heb ik besloten in Sint-Truiden te tekenen. Het was echter met spijt in het hart dat ik Flémalle de rug toe keerde.

Rob Kwanten

Nationale ploeg

Outfit Nationale ploeg te verkrijgen!

Kristof Vanwezemael, Bram Dewit en David L'Hoest

Iets te vieren? Goed rapport? Nog een cadeautje te goed van de Sint, voor Kerstmis, Nieuwjaar of je verjaardag? Vraag de originele shirt en short van de Nationale Handbalploeg, voor ze zelf aankomen met iets dat je eigenlijk niet wil!

Welke maten zijn er te krijgen?

Beschikbare maten in zwart: 128, 140, 152, 164, XS, S, M, L, XL, XXL, XXXL

Beschikbare maten in wit en rood: L, XL, XXL, XXXL

- Afhalen op de VHV of direct meenemen 50 euro - 068-0829400-77 of contant bij afhalen
- Opsturen naar huis: 55 euro. Stort 55 euro op rekening nummer 068-0829400-77 van de VHV, en vergeet je adres en de gewenste maat niet te vermelden!

Ook verkrijgbaar op de bekerfinale in Kortrijk

Inlichtingen? Bel 03/2868330 of mail naar vhv@handbal.be

Oproep aan potentiële organisatoren van een interland

De Nationale Ploeg kent haar tegenstanders voor de kwalificatiewedstrijden voor het EK 2010 in Oostenrijk. Het gaat om de Scandinavische handbalgrootheden IJsland en Noorwegen, het Macedonië van Kyril Lazarov, topschutter uit de Champions League, en Estland. De VHV zoekt clubs die met ons willen samenwerken om een interland te organiseren. We beginnen in 2008 met de wedstrijd tegen Estland in het weekend van zaterdag 1 november/ zondag 2 november, en vervolgens spelen we thuis tegen Noorwegen op woensdag 26 of donderdag 27 november 2008.

**HANDBALL
EURO 2010
AUSTRIA**

De Tongerse Omwenteling

United Tongeren heeft zijn derde Beker van België beet. De Eburonen speelden na de rust met sprekend gemak Eynatten op een hoopje. Een mooi succes voor de Limburgers, maar ook voor de plaatselijke club Apollon Kortrijk. Die zorgde immers voor een perfecte organisatie.

De bekerfinale mannen beloofde best boeiend te worden. De eerste 20 minuten bleef de score mooi in evenwicht (9-9), met eerst doelman Tom Vermeylen, daarna diens Tongerse opponent Patrick Buzaud in een glansrol. Toch konden de Limburgers net voor de rust 16-13 voorsprong nemen, maar niets liet vermoeden dat de finale toen al gespeeld was.

Meteen na de rust liep Tongeren immers 20-13 uit en bleek Eynatten uitgeteld. Het ontbrak de ploeg van de afscheidnende coach Willy Kück (vertrekt naar verluidt naar het Duitse Aachen) immers aan collectiviteit en dat was tegen de stugge zonedefensie van de Eburonen echt wel nodig. In die omstandigheden was het voor Tongeren een koud kunstje om almaar verder uit te lopen en finaal een even afgetekende (30-22) als makkelijke overwinning te boeken.

Jos Schouterden: collectief succes

“Een wedstrijd die gewonnen is op fysiek vlak,” vatte Tongeren-coach Jos Schouterden achteraf samen. “De eerste helft zijn beide ploegen fysiek redelijk diep moeten gaan. Het ging snel over en weer, verrassend snel eigenlijk. Ik acht mij zeer gelukkig dat we vandaag na meer dan twee maanden opnieuw konden beschikken over een compleet en volwaardig team, zodat ik wisselmogelijkheden had. Want als ik mijn jongens langer moet laten opdraven raken ze d'r ook fysiek door, net als Eynatten na de rust. Gelukkig heb ik op het juiste moment kunnen wisselen, en dat heeft Willy Kück niet kunnen doen. Bovendien was Eynatten onthoofd zonder Havenith. Maar hoed af voor hun eerste helft. Ze hebben het ons erg moeilijk gemaakt. Dat we alsnog met drie doelpunten verschil de rust ingaan is in niet geringe mate te danken aan Patrick Buzaud, dat klopt. Hij speelt een beresterke partij, maar dat deed Vermeylen ook. Beide keepers hebben behoorlijk hun stempel gedrukt op deze finale. Maar al bij al heeft Tongeren collectief de beker gewonnen. Een sterke ploegprestatie is in een bekerfinale echt nodig.”

Tom Vermeylen: zwaar ontgoocheld

Ruim een uur na de cérémonie protocolaire was het voor de Eynattense uitbinker Tom Vermeylen nog steeds balen.

“Ik ben inderdaad enorm ontgoocheld. Verliezen tot daartoe, maar de manier waarop vind ik afschuwelijk. Halfweg 16-13 daar kan ik nog mee leven. We lagen in die eerste helft ook nooit onder. Maar na de rust ervaar je dan dezelfde fouten die ik al een heel seizoen meemaak vanuit mijn positie, da's echt frustrerend hoor. Er stond gewoon geen ploëg meer, er stond een zootje individualisten die persoonlijk succes nastreven. De jongens die boven zichzelf moesten uitgroeien om tegen Tongeren te kunnen winnen hebben het laten afweten. Jammer, we hebben voldoende handballend vermogen, alleen wordt het niet op een intelligente manier gebruikt. En dat doet pijn. Ik kijk overigens met angst de play-downs tegemoet...”

Tuur De Preter: gelukkig

Niet meteen een uitbinker, wel opvallend in het stuk aanwezig, was Tuur De Preter. De Tongerse reus liep in januari een spierscheur op en lag wekenlang in de lappenmand. Hij raakte net op tijd speelklaar voor de bekerfinale. De ontlading na de wedstrijd was dan ook bijzonder groot.

“Voor mij persoonlijk een enorm succes, zeg maar een overwinning op mezelf. Een spierscheur kan veel ellende veroorzaken. Ik heb geluk gehad, ik was net op tijd hersteld om een behoorlijk niveau te halen in deze finale. Als je in januari een blessure oploopt kun je onmogelijk in de eindfase van het seizoen opnieuw je topniveau halen. Ik ben uitermate

tevreden met mijn prestatie. Of dit een extra stimulant is voor de play-offs? Ach, de bekerfinale is een apart verhaal. Het is alleszins een opsteker, maar staat wel los van de titelstrijd. In de play-offs staan we er niet zo goed voor. Ik acht onze kansen op een titelfinale niet echt realistisch. Maar alles kan, alhoewel Hasselt torenhoog favoriet blijft in onze reeks.”

Tongeren: onverhoopt succes

De derde bekerwinst in de clubgeschiedenis is een onverhoopt succes voor United Tongeren. Na de eerste ronde leken de play-offs ernstig in gevaar. Een trainerswissel moest voor het psychologische effect zorgen. En zo geschiedde. Drie maanden later wint Tongeren een hoofdprijs...

Jos Schouterden: “Toen ik begin december overnam zat de groep in een diep dal. We zijn er langzaam uitgekropen. Een hoofdprijs was voor de club hét objectief, welke was niet belangrijk. Daarom hebben we gegokt op het bekeravontuur. Met veel geluk, ik ben niet te beroerd om dat vandaag te zeggen. We zijn maar telkens met de hakken over de sloot een ronde verder geraakt. Eerst tegen Flémalle, daarna tegen Hasselt. Dat was érg nipt. Maar dat geldt ook voor Eynatten tegen Sasja. Zo kregen we in finale twee ploegen die beide 50% kans op bekerwinst hadden. Ik heb het de jongens vooraf op het hart gedrukt: een finale spelen gebeurt maar om de drie à vijf jaar. Een finale winnen misschien maar eens in de tien jaar. Gewoon maar om te zeggen dat dit een échte opportuniteit was die we met beide handen moesten grijpen. Ik ben dan ook enorm gelukkig...”

Cois Van Aelst

Topteam Zuid-Limburg: uitstel of afstel?

In Nederlands Limburg worden ambitieuze plannen gesmeed. Drie eredivisieclubs, Sittardia, V&L en BFC, dienden een voorstel in om hun topspelers te bundelen in één topteam, de aanstormende beloften in een talententeam en het overige potentieel naar een lagere competitie te verwijzen. Een project dat de steun kreeg van het provinciebestuur en de gemeenten Sittard-Geleen en Beek.

En met steun bedoelen we ettelijke honderdduizenden euro's. Naar verluidt hangt er een globaal budget van 1,1 miljoen euro aan vast. Daarvan zou ruim 250 000 euro naar jeugdopleiding gaan. Te beginnen met spelertjes van 10, over opleiding van jeugdspelers door toptrainers, een topsportschool,... tot het talententeam, zeg maar de springplank naar het topteam.

Omdat handbal van oudsher een drijvende sport is in de westelijke mijnstreek werd het project ingeschreven in een plan voor de verdere ontwikkeling van deze regio. Er werd een haalbaarheidsstudie besteld waaruit de zogenaamde 1-1-3 variant als beste formule voor dit topsportplan naar voren kwam: het topteam in de eredivisie, het talententeam in de eerste divisie en de drie eerste teams van de betrokken verenigingen in de hoofdklasse.

Tot daar het voor ons toch wel erg revolutionaire idee...

Maar tussen droom en daad ligt een wereld van verschil. De drie clubs raakten het eerst niet eens over die 1-1-3 variant. Er werd geschoven, gepuzzeld, de clubtrainers kwamen aandraven met tegenvoorstellen. De clubs wilden vooral met zowel top- als talententeam in de eredivisie uitkomen. Maar daar had de NHV dan weer bezwaren tegen. De bondsreglementen staan immers geen twee teams van dezelfde vereniging in de eredivisie toe. Vermits de uiterste deadline verstreekte waarop de nieuwe competitie gestalte moest krijgen, bleef alles bij het oude en werden de drie clubs 'veroordeeld' tot nog een jaar eredivisie.

Bovendien moest het plan al meteen een berg kritiek uit de Nederlandse handbalwereld in-

casseren. Niet alleen van clubs en insiders buiten de provincie, maar ook en vooral van de Limburgse handbalscène zelf.

'Ach, wat mij betreft is topteam Limburg bij voorbaat gedoemd om te mislukken,' aldus Frits Feuler. Frits is handbalverslaggever, trainer bij Melveren, woonachtig in Valkenburg en al jaren vertrouwd met de Limburgse situatie. 'Nee, ik ben niet pessimistisch. Maar ook Limburg kan de weelde van dit soort toppers niet aan. Europees gezien reikt het project niet eens zo ver. Als je zoals ik bijna wekelijks een wedstrijd in de Duitse competitie meepikt, ben je echt niet meer geneigd vlakbij huis in zo'n knus halletje naar pseudo-vedetten te gaan kijken...'

Ondertussen zijn Sittardia, V&L en BFC met de gemeenten Sittard-Geleen en Beek, en met de provincie Limburg overeengekomen dat men nog vóór de zomervakantie een definitief besluit moet nemen over het beoogde tophandbalmodel zoals beschreven in de haalbaarheidsstudie. 'De zogenoemde 1-1-3 variant staat nog altijd met stip voorop als consensus,' weet Hans Schets, handbalverslaggever en webmaster van Handbalstartpunt. 'Wanneer de clubs akkoord gaan met dit model zijn provinciebestuur en gemeenten bereid een convenant te ondertekenen waarin het project tophandbal wordt ingevoerd in het seizoen

2009-2010. De provincie is dan ook bereid dit project te faciliteren. Volgend seizoen zou worden gebruikt als overgangsjaar om de invoering van topteam en talententeam voor te bereiden en uiteindelijk te implementeren. Zoals de zaken er nu voor staan gaan alle betrokken clubs voor het 1-1-3 model...

En wat denken andere Limburgse handbalclubs van het project? Zoals Eurotech Bevo, uit Panningen (nabij Venlo), verliezend finalist van de BeNeliga...

'Ja, ook wij zijn het project genegen als club,' weet Twan Bruurs, verantwoordelijk voor het

topsportbeleid binnen de Noord-Limburgse club. 'Het provinciebestuur denkt erover na om het project uit te breiden naar andere Limburgse verenigingen. Want je kunt als provincie toch niet die drie clubs steunen en Bevo niet. Dus volgen eerlang gesprekken om ook onze club in het project te betrekken. Overigens, ik vermoed dat ook andere topsporten een deel van de subsidiekoek zullen krijgen. Atletiek, basketbal, voetbal, er zijn meerdere sporten absolute top in Limburg...'

Wordt ongetwijfeld vervolgd...

Cois Van Aelst

Het leven zoals het is: de topsportschool

Robert Nijdam naar de topsportschool.

Ook de VHV heeft "toegeslagen" op de transfermarkt. Nadat Jos Schouterden, sinds jaren het boegbeeld van de topsportschool, begin vorig seizoen te kennen had gegeven dat er werk diende gemaakt te worden van zijn opvolging, ging Technisch Directeur Ken De Nil op zoek.

Na lang wikken en wegen tekende hij het profiel uit voor de functie. De Technisch Directeur was veeleisend in zijn blauwdruk: het nieuwe uithangbord voor de Topsportschool diende een topper te zijn met uitstraling, liefst met internationale ervaring, en die bovendien niet clubgebonden was voor de duur van zijn engagement. Om de functie nog aantrekkelijker te maken voor iemand die aan

het profiel zou voldoen, en beide partijen zo twee vliegen in één klap konden slaan, werd ook de functie van bondscoach aan het pakket toegevoegd.

Ken De Nil: "Huidig bondscoach Alex Jacobs voldeed uiteraard aan het profiel, maar hij had laten verstaan dat een dergelijke functie voor hem 10 jaar te laat kwam. Iemand die rond de 50 is en ook in het burgerlijke leven heel wat opgebouwd heeft is terughoudender om dat alles op het spel te zetten voor een contract van bepaalde duur. De Belgische toppers waren onder dak, of niet haalbaar, en daarom zijn we vrij snel over de grens gaan kijken. We hadden wat contacten in Denemarken en Frankrijk, maar ook Nederland, met Robert Nijdam. Robert had echter nog een jaar contract bij BEVO, maar daar zijn zij samen uitgeraakt. Voor ons is Nijdam absoluut een voltreffer. Hij speelde halfweg de jaren negentig twee seizoenen voor HC Herstal, en was later profspeler in Duitsland, Zwitserland en Nederland. Hij is ambitieus, gedreven, kent het Belgische handbal redelijk goed en zal in de buurt van Hasselt komen wonen."

De verdienste voor de aanwerving Nijdam en de financiering van deze nieuwe positie komt volledig toe aan Ken De Nil, die hiervoor ook een positief geëvalueerd dossier indiende bij BLOSO, Topsport Vlaanderen en het BOIC. Wie Robert Nijdam al wat beter wil leren kennen raden we aan eens een kijkje te gaan nemen op zijn uitstekende website www.robert-nijdam.nl. **David Van Dorpe**

Lea Ooms verlaat binnenkort de VHV

Binnenkort verandert de oudste (nu ja, 46 jaar is niet echt oud, hé) en meest bekende werknemster van de Vlaamse Handbalvereniging van job. Ze was de allereerste secretaresse van de VHV, ze kende haast alle wetten, wetjes en regels over transfers, ze regelde het secretariatswerk vanuit middeleeuwse toestanden naar het computertijdperk en ze verhuisde vier keer mee met de VHV, maar de vijfde aangekondigde verhuis was er te veel aan voor Lea Ooms. Haar verhaal over meer dan 27 jaar trouwe dienst bij éénzeldde werkgever.

“Ik ben 26 jaar elke dag graag komen werken”

“Eenzelfde werkgever, dat wel. Maar toch ook verschillende bazen. Ik herinner me nog best dat ik in Dendermonde moest gaan solliciteren bij toenmalig secretaris-generaal Piet Moons (momenteel BOIC-directeur) en dat ik aangenomen werd om te gaan werken op het secretariaat, waar de veel te vroeg gestorven Hans Van Haute eerst administratief directeur en later secretaris-generaal werd. Ik begon eigenlijk aanvankelijk in de lokalen aan de Kattenberg in Borgerhout, vervolgens verhuisden we naar het Provinciaal Instituut voor de Hygiëne (PIH) aan de Kronenburgstraat op het Antwerpse Zuid, slotte naar het Huis van de Sport in Berchem, waar we ook nog eens intern verhuisden van de tweede verdieping naar het nevengebouw. Toen hier echter beslist werd om naar Hasselt te verhuizen, was

dat de meest ongelukkigste dag uit mijn hele carrière. Er knakte iets en ik besliste die overstap niet meer te maken. Meer dan 26 jaar ben ik elke dag graag komen werken, maar de veranderingen in de personeelstructuur waren een bijkomende factor om ander werk te zoeken. De keuze voor topsport ging duidelijk ten koste van de administratie, collega Hilde werd niet vervangen en dus werd de werkstress ook een stukje groter.”

Vanaf juli zal Lea Ooms werken op het secretariaat van een rust- en verzorgingstehuis (RVT) in Antwerpen. Een nieuwe uitdaging wacht, maar ze wil zeker niet natrappen en ze kijkt zelfs met een zekere vertedering terug op de beginjaren bij de VHV.

“Ik vraag me nog steeds af hoe wij dat vroeger met z'n tweeën deden, Hans Van Haute en ikzelf. Het was nog de tijd van het stencilen van teksten, van anderhalve dag manueel werken om Handbal 7 op dinsdag nog verstuurd te krijgen. De scheidsrechters werden per brief op de hoogte gesteld van hun selecties. De leden van de VHV werden toen nog met de hand ingeschreven, net als de lijst van ontslagen bij de bond. Nu is dat allemaal ‘ingeput’ met de computer. Er zijn natuurlijk in de loop van de jaren vele taken bijgekomen en het aantal leden is toch langzaam maar zeker gestegen van 4000 naar meer dan 6000, alleen in het Vlaamse landsgedeelte.

Ik herinner mij ook nog dat Eddy De Smedt,

momenteel verantwoordelijk voor de selecties op het BOIC, bij ons in dienst was als gewetensbezwaarde en er toen ook al instond voor de selecties en het technische gedeelte van de handbalsport. Stilaan kwamen er via allerlei projecten (DAC, Bloso, BOIC) en acties om de clubs te steunen personeelsleden bij, meestal op half-timebasis om te beginnen. En toen ook Bloso steeds meer en betere structuren eiste, kwamen er ook meer collega's in dienst. Maar je hoort mij zeker niet zeggen dat het in de zgn. 'goeie, oude tijd' zo veel beter was."

De tijdsevolutie bracht met zich mee dat ze samen met collega Els enkele bijscholingscursussen moest volgen om ook in het computertijdperk mee te kunnen. Er kwam versterking op het secretariaat met o.a. Arnout, Hilde, de 'technische' mensen zoals Lin, Linde, Joke, Veerle, Goeleke en nog verschillende anderen, maar ondanks de verschillende nieuwe collega's en soms veranderende bazen, bleef Lea eigenlijk vrij zelfstandig werken. Ze zag werk en ze begon eraan. De ervaring deed natuurlijk de rest. Ze wist wanneer de 'zware' periodes aanbraken op een secretariaat, maar ze bleef het werk graag doen.

"Het plezantste was trouwens de grote afwijsseling in de job. Er was zo veel te doen. En omdat ik er ook al zoveel jaren mee vertrouwd was, kon ik dat inderdaad vrij zelfstandig doen en weten wanneer er iets moest gebeuren. Toen er echter op een bepaalde dag gesproken werd over een verhuis naar Leuven, had David Van Dorpe me eerst nog over de streep getrokken om mee te gaan. Maar eigenlijk was er toen al iets geknakt. Toen het Hasselt werd, had ik echt geen zin meer om drie uur per dag onderweg te zijn voor mijn job. Ik heb tenslotte ook nog een gezin."

Zelf heeft Lea nooit handbal gespeeld. Haar vader kende wel Staf Vergauwen van Sasja en dus ging ze wel eens mee naar matches van Stenor of Sasja kijken, maar bij een club was ze nooit aangesloten.

"Ik heb dat altijd als een voordeel ervaren. Op die manier was ik ook niet gebonden of gelinkt aan één club en kon ik in alle objectiviteit mijn werk doen. Af en toe ga ik wel eens graag kijken naar een handbalmatch, maar sinds ik mijn man leerde kennen, geraakte ik verknocht aan het supporteren voor voetbalclub Germinal Beerschot. Ik ga naar veel

van hun thuismatches kijken. Ik heb ook een dochter die korfbal speelt bij Volba en dus zie je mij dan ook regelmatig in het Kielpark. Ik hou nog wel van meer sporten, zoals het basket waar dikwijls spektakel te beleven is en veel doelpunten gemaakt worden. Eigenlijk is elke sport op topniveau wel leuk. Ik heb bij Sasja nog de legendarische Sus Weyn zien spelen, ik vond de sfeer bij vele interlands en bij topmatches in het handbal zeker leuk. Daar komt bij dat je geen problemen had met de veiligheid. Zelden of nooit was er sprake van 'hooliganisme'.

Ik herinner me dat ik in mijn beginjaren mee het secretariaat moest verzorgen bij de organisatie van het C-WK in 1982, waar België de promotie naar de B-reeks afdwong. Dat was wel iets groots en iets speciaals, want er werd op verschillende locaties gespeeld. Verder mocht ik mee een IHF-congres helpen organiseren in het Crest-hotel in Antwerpen, maar buitenlandse verplaatsingen met het handbal zaten er voor mij niet in."

Lea Ooms hield het ook meer dan 27 jaar op het VHV-secretariaat uit omdat ze goed kon samenwerken met de verschillende bazen. 'Hans Van Haute, die op jonge leeftijd aan lymfeklierkanker overleed, was een echte administratieve crack. Hij was ook iemand die natuurlijk gezag uitstraalde, zonder dat hij daarom kwaad of streng moest zijn. Marc Gysels was dan weer een heel ander type. Hij had een zeer goed menselijk contact met zijn medewerkers en hij heeft ook een aantal zaken ingevoerd, die de werksfeer zeker nog verbeterden. Zo was er een nieuwjaarsdiner met het personeel en hij was iemand die zeker opkwam voor zijn personeel. Bij hem was het al

eens mogelijk om van thuis uit te werken. Hij was daar soepel in, tot er misschien misbruiken opdoemden. Er werd ook regelmatig eens goed gelachen op het secretariaat.”

Dat kon natuurlijk minder op de drukke momenten. “De periode van de transfers en het maken van de kalenders zijn de piekmomenten op een secretariaat. Eens de competitie bezig is, wordt het meer een wekelijkse routine van weerkerende punten. Maar daar zit een regelmaat in. Gelukkig zijn er in het handbal nog vele vrijwilligers actief. Ik wil hopen voor de sport dat ze dat ook blijven doen. Ik heb natuurlijk de periode rond de splitsing van de Belgische Handbalbond niet meegemaakt, maar vroeger had ik bijna dagelijks een vlot contact met mijn Franstalige collega Patrick Garcia. Dat persoonlijke is nu wat weggevallen omdat alles geautomatiseerd en gecomputeriseerd werd. Ik heb er ook geen idee van hoe het handbal in ons land verder zal evolueren. Met de BeNeLiga had ik op het secretariaat weinig te maken, maar dat ik de evoluties in deze sport zal blijven volgen van op afstand, daar mag je gerust in zijn.”

Wat onthoudt Lea Ooms van haar meer dan 27 jaar actieve dienst bij de Vlaamse Hand-

balbond?

“Enerzijds was je nooit helemaal zeker van de job, maar anderzijds heb ik in al die jaren nooit ruzie met iemand gehad. Dat ligt ook niet in mijn aard. Ik ben nogal diplomatisch en ik probeer conflicten uit de weg te gaan of me er niet mee te bemoeien. Ik ben ook blij dat ik 26 jaar altijd graag kon komen werken, maar omdat het dus de laatste tijd iets minder leuk werd, heb ik ook de beslissing genomen om ermee te stoppen. Maar ik zou wel wensen dat de overgang goed verloopt en ik wens mijn opvolger/opvolgster veel succes toe en dat hij of zij ook 27 jaar in dienst mag blijven. Jullie zullen me wellicht nog wel eens zien rond een handbalterrein. Misschien krijg ik voor één of andere manifestatie nog wel eens een uitnodiging,” knipoogt ze.

Bedankt Lea, en nog vele gelukkige jaren met je gezin, G. Beerschot, je nieuwe job en we zien je zeker nog wel eens graag terug in het handbal.

“Ik zou langs deze weg toch ook nog graag mijn collega’s, de clubs en de comitéleden bedanken waarmee ik jarenlang een prettige samenwerking kende,” krijgt Lea het laatste woord.

Marcel Coppens

HYUNDAI

Drive your way™

Champion®

AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

UNITED TELECOM

een voor handbal

Mobiele Telefonie

- Bel de hele dag door aan **éénzelfde daltarief**.
- Behoud **gratis** uw bestaand gsm-nummer.
- U blijft **bereikbaar**, ook tijdens de activeringsperiode.
- eenvoudig en **transparant tarief**

Vaste Telefonie

- Er zijn **geen aansluitingskosten**.
- U **behoudt** uw bestaande nummer(s).
- U moet geen bijkomende nummers/codes vormen.
- De overeenkomst is ten allen tijde opzegbaar zonder extra kosten.
- **Bespaar** nationaal tot 35%, naar gsm tot 47%, internationaal tot 79%.

- **Vaste lijn + ADSL**
- **Zonder Belgacom-factuur**
- **Eén vast bedrag** per maand
- **Onbeperkte** downloadcapaciteit *

ADSL MAX

- ADSL tot 4Mbps
- **24,90 €**
- Download: + 0,99 €/GB

* aanbod geldig tot 01/06/2007

Meer info? Tel: 016/44 92 31

V.u.: United Telecom, De Vunt 9, 3220 Hobbeek - Niet op de openbare weg gooien a.u.b.

WWW.UNITED-TELECOM.BE